

THOREGON

1851

Susan Schwartzová

VE SFÉŘE SNŮ

Přeložil Hugo Bokvas

Roku 1289 nového galaktického letopočtu, který odpovídá našemu roku 4875, stojí Mléčná dráha před těžkou zkouškou: s gigantickou flotilou o počtu více než 200 000 lodí, přinesli takzvaní Tolkandi smrt miliardám bytostí na 52 planetách Galaxie. Na těchto světech zanikl inteligentní život.

Navíc je třeba počítat s tím, že tato masová smrt je teprve počátkem strašlivého vývoje. Bytosti, jež si říkají „Filozofové“, šíří od té doby na oněch 52 světech učení o smrti a zániku a získávají stále větší vliv. V hrůzné vizi se Atlan a Nadja a Mila Vandemarovy dozvídají, jaký osud čeká Mléčnou dráhu.

Zatímco se obyvatelé Galaxie připravují na střet, v němž nemají prakticky žádnou naději na úspěch, tři Pozemšťané nadále putují neznámými oblastmi vesmíru. Alaska Saedelaere se dostal do podivného mikrokosmu a Perry Rhodan s Reginaldem Bullem objevili v galaxii Plantagoo podivné souvislosti s událostmi ve vlasti.

Nikdo ze zúčastněných ještě netuší, jak to vše spolu souvisí. Atlan a ostatní Nesmrtelní ve Sluneční soustavě vidí už jen jedinou šanci - proniknout do SFÉRY SNŮ...

Předehra.

Když je stavba hotova, nechť učedníci toužebně očekávají chvíli své absolutní oběti pro její okrasu.

Šesté přikázání Filozofů, vypálené jako cejch do Allanovy paměti.

To snad tahle noční můra nikdy neskončí? pomyslel si a byl na pokraji zoufalství.

Ani v bdělém stavu se nedokázal oprostít od strašlivých obrazů. Stačilo, aby jen trochu polevil v soustředění a už mu pohled unikal do dáli a v myšlenkách se mu znovu odehrávaly výjevy posledních dnů.

Vzpamatuj se, ty starý cvoku! Teď jsou důležitější věci na práci!

Pouhých pět dnů po posledním hovoru požádala Caljono Yai o pomoc.

Atlantovi i sestřím Vandemarovým to připadalo jako před pěti sty lety. Po děsivých obrazech smrti ve snu se jen těžko vraceli do reality.

Arkonidanovi dělaly starost především sestry. Byly na dně nejen fyzicky, ale i psychicky. Neříkaly však nic. Vyčerpaně se choulily na sedadlech spáče jetu a let nechaly na Atlanovi.

„Neškodilo by, kdybyste se přece jen ještě trochu prospaly," navrhl jim nakonec, když bylo to ticho k nevydržení. Nezdravé, churavé ticho, v němž těžce jako olovo spočívaly hrůzné myšlenky.

„Jak bychom mohly spát?" ozvala se vyčítavě Mila. „Na to nám Filozof ukázal až příliš."

„Nemáme však jediný důkaz, že má skutečně takovou moc," namítl Atlan skoro vztekle. „To všechno může být i kolosální lež. Samy jste přece říkaly, že vás k sobě sice pustil, ale ve skutečnosti jste se k němu nedostaly o nic blíž. Víme pouze to, že existuje současně na dvou úrovních. Není však nijak prokázáno, že na té druhé úrovni má

větší moc než u nás. Třeba nás chce zastrašit."

„Přesto tu ještě zbývají ty záblesky," zabručela Nadja. „K prvnímu dojde v červenci, jak jsme se dozvěděly, a proběhne přesně tak, jak nám to ukázal. Žádný klam nemůže být tak skutečný, Atlane. My víme, že se to stane!"

Arkonidan se jen zhluboka nadechl.

„I já tomu věřím," přiznal. „Ale nesmíme se vzdávat naděje už teď. Smrt ve snu se ještě nestala skutečností. Reálná je však tahle snová bublina a prosba Caljono Yai. Jsem přesvědčen, že její popis takzvaného „okna jinam" má nějakou souvislost s úrovní existence, kterou jsem viděl ve snové bublině."

„Yai mluvila o temném, všestravujícím blesku..."

„To může být i průchod. Herreachanka nedokázala říct, jestli viděla úplně na druhou stranu. Hrozba je však zřejmá. Vytvořila se jakási trhлина ve struktuře, která Herreachy ohrožuje. Caljono Yai se bojí, aby je to okno nevtáhlo. Mohla by to být naše šance, jestliže je to skutečně přístup do druhé existenční úrovně."

„No dobře," řekla Nadja sklesle. „Chceš nám tím jen říct, že ještě není vše ztraceno."

„To není nikdy," řekl zarputile. „Nikdy, dokud dýcháme"

^ x ^

Tak optimisticky se však Atlan zdaleka necítil. Nicméně se mu dařilo podstatně lépe než oběma mutantkám, které ukázkou smrti ve snu vlastně vyvolaly.

Arkonidan byl „pouze" svědkem. Díky extramozku dokázal děsivé obrazy potlačit aspoň natolik, aby ho příliš neovlivňovaly v jednání. Navíc za těch více než deset tisíc let viděl děsivých výjevů až dost.

Avšak Nadjina zmínka o záblescích v něm vyvolala obavy. Do měsíce má vyhasnout v sektoru (o průměru několika tisíc světelných let) veškerý život, včetně Země, **a to po šestém záblesku.**

Projekce jednotlivých osudů Nesmrtelným naznačila, kam tento šestý záblesk pro učedníky Filozofů povede a názorně předvede v praxi šesté přikázání. *Absolutníobě*/ znamenala, že všichni stoupenci mají obětovat život. Poněkud chmurná ozdoba!

Atlan si dokázal živě představit, co se v sestrách odehrává. Při mentálním kontaktu s Filozofem bezprostředně *prožily* masové umírání. Prosil je, aby se vrátily na GILGAMEŠ a odpočaly si na něm. Obě svorně odmítly.

Jejich pomoc na Trojanu potřebovali. A navíc tu byla naděje, že se dostanou do oné tajemné Filozofovy druhé existenční úrovně, *jinam*. Třeba tam zjistí, kde se nachází tajemná bytost jménem *Goedda*, již Filozofové vzývají jako božstvo. Znali ji zatím pouze jménem.

„Je to *nepřítel*“ prohlásila Nadja krátce před startem. „A Filozofové jsou jen její nebo jeho posluhovači.“

„Právě proto musíme najít způsob jak zničit především Filozofy,“ opakoval Atlan. „Onen neznámý nepřítel zřejmě sám nic nepořídí. Navíc nepodléhám iluzi, že Goeddu najdeme dost rychle. Smrt ve snu se uskuteční, jedině když dojde k šestému záblesku - a ten zase vyvolají *Filozofové*“

„A právě proto musíme my dvě na Trokan,“ trvala Mila na svém.

V Arkonidanově obličejí se zračilo dilema. Jejich pomoc nutně potřeboval, vypadaly však velice vyčerpaně. Nechtěl je vystavit dalším mukám, jež mohou opět trvat několik dnů.

„Nech to na nás,“ žádala ho Nadja. „O tomhle můžeme rozhodnout jedině my. I

Navíc nám nic jiného nezbyvá. Neměly bychom ani chvíli klid, ty výjevy by nás trápily věčně. A věčně bychom si vyčítaly, že jsme nic nepodnikly pro naši záchranu. Jen si uvědom, co jsme viděly! Smrt miliard! Takovou odpovědnost na sebe nechceme ani nemůžeme vzít.“

„Možná půjde jen o pár hodin nebo o dva, tři dny,“ přidala se Mila. „Už to však nesmíme riskovat. Filozofové ani Goedda nevědí, že se jim někdo staví na odpor. Toho musíme využít.“

Letěli na Trokan a kojili se chabou nadějí, že něčeho dosáhnou. Psal se 26. červen 1289 nového galaktického letopočtu a schylovalo se k prvnímu záblesku.

^ A ^

Jet přistál v troskách hlavního města Mo-
ondu vedle jetu Mylese Kantora a Dao-Lin-
H'ay. Oba je už očekávali s množstvím vý-
stroje, k níž Atlan přispěl ještě deseti moduly.

Mila a Nadja Vandemarovy vystoupily na
hromadu trosek, aby se rozhlédly. S úžasem
hleděly na město, jež kdysi obývaly miliony.

Moond se však za poslední měsíce dost
změnil. Presto Go a její stoupenci toho do-
kázali hodně.

Řada domů byla krátce před dokončením,
ulice vyklizeny a na nich vztyčeny sloupy
veřejného osvětlení.

I když Nejvyšší zvěstovatelka Pozemšťany
proklela, přesto od nich převzala ledacos, co
považovala za užitečné. Domy už nevypadaly
tak prostě a uboze, měly účelný hranatý tvar a
více podlaží a pro každý byt se počítalo se
sociálním zařízením.

Provoz moonďské dráhy už také částečně
obnovili.

Kapkou hořkosti byl jen čtyřicet metrů

široký Taumond, který se i nadále vinul centrem jako kloaka a nesl s sebou odporný hnilobný pach. Nebylo však pochyb o tom, že i v tomto případě přijde Presto Go na nějaké řešení - i kdyby to měla udělat oklikou přes pozemskou techniku nebo si nechat Pozemšťany poradit.

Zbývající obyvatelstvo už nezásobovali potravinami výlučně Pozemšťané, ale i zemědělci z okolí Moondy. Rolníci dováželi obilí a zeleninu, mnohdy už polotovary, které stačilo jen ohřát, a dostávali za ně nářadí, ošacení a různé doplňky do domácnosti. Navíc jim přislíbili zavedení elektřiny, a dokonce i telegrafu.

Herreachové se naučili spolupracovat a rychle si zvykli na nové stroje. Presto Go a její lidé se nijak neostýchali používat pozemskou techniku.

O ostatních městech bylo známo, že rovněž přijala výzvu Nejvyšší zvěstovatelky a dala se energicky do obnovy. Podporovala zubožené venkovské obyvatelstvo a získávala za to většinu sklizně.

I zde je Pozemšťané zpočátku podporovali. Vybudovali malé základny, které však nyní byly opuštěné.

Vše nasvědčovalo tomu, že Nejvyšší zvěstovatelka v dohledné době znovu vybuduje své město, odbourá centralistickou izolaci a povede svůj národ k blahobytu.

Ted' se však vše zastavilo. Nad obnovenými čtvrtěmi vládl děsivý klid.

Bylo odpoledne, Herreachové se na ulicích vyskytovali jen zřídka, to když si museli jít něco koupit nebo když šli někoho navštívit. Avšak nikde činnorodý ruch. Nikdo nebudoval, neopravoval, neodklízel sutiny.

Zato však na druhé straně trosek, přímo u Hřibu, se nabízel děsivý pohled.

Několik tisíc Herreachů se shromáždilo ke společné modlitbě. Nad hlavami se jim '

utvořila černá strukturální trhlina, klikatá jako blesk, která ustavičně měnila tvar, natahovala se až do délky třiceti metrů a opět se smrskávala.

Pod ní se ukazovala a zase ztrácela skoro průhledná postava obra Šimbay. Vypadalo **to**, jako by se vlastníma rukama pokoušel trhlinu rozšířit.

Vyvolali tento otvor sami modlící se Herreachové? Třeba to není zas taková hrozba, jak se zdálo na první pohled.

Obr Šimbaa vypadal větší než kdykoli Jindy, ale nebyla to ona známá polohmotná bytost, spíš nejasné mihotání s nezřetelnými obrysy.

Přesto však neznámo jak vyvolal strukturální trhlinu - nebyl však schopen ji rozšířit. Obr za ni škubal rukama, jako by ji chtěl nejen rozšířit, ale i udržet otevřenou.

Tímto šíleným úsilím se viditelně vysiloval, bledl, až se rozplynul. Strukturální se trhlina se bortila do sebe, až vyhasla.

Stovky Herreachů se nato zhroutily v bezvědomí.

Mila a Nadja užasle hleděly, jak se ostatní Herreachové *starali o* omdlelé. Tolik se toho změnilo!

; Mezihra.

Bez Presto Go bychom něco takového nikdy nedokázali, myslela si Caljono Yai ještě před několika dny.

Nyní **však** Nejvyšší **zvěstovatelka zřejmě, narazila na meze své moci.**

Zatímco Caljono Yai a většina ostatních byli ještě pod vlivem hrůzy z vytvoření hrůzných bytostí, Presto Go už opět ožila. Svolala své důvěrníky a mluvčí různých náboženských směrů a vyzvala je, aby se nevzdávali.

Nikdo Herreachům nedokázal vysvětlit,

co se na Trokanu odehrává. Většina Pozemšťanů se stáhla, zajímala se jen o sebe a staraly se o ně syntrony.

Nový strach Herreachy ovládl natolik, že se při modlitbách manifestoval v nestvůrných, zlých stvořeních. Vznikli tak ze strachu zrozený Axamit a vražedný, hrůzou řvoucí Gumbuda.

Caljono Yai si přísahala, že se takové modlitby už nikdy nezúčastní. Presto Go se o takové věci nezajímala a její vášnivé námitky jednoduše smetla ze stolu.

Pokračovat!

Herreachové nevěděli, co je horší. Zda neoblmnost Presto Go a její rezavá slova nebo strach před novým zjevením Gumbudy. Obyvatelé Trokanu ztráceli jistotu a orientaci.

Nejvyšší zvěstovatelka jim však nenechávala čas na přemýšlení. Znovu sehnala oněch skoro deset tisíc Herreachů k modlitbám kolem Hříbu. Ještě téhož dne, nemilosrdně.

Herreachové byli natolik vyčerpaní, že se jim už nedařilo stvořit žádnou mocnou bytost. Po počáteční, pouze váhavé koncentraci pak přece jen upadli do transu a poddali se vedení Presto Go.

Nejdřív se zjevilo deset, potom dvacet svištících enachů. Avšak Presto Go je nechala opět rychle zmizet, takže nenatropili žádné škody.

Důvěřujte mi!

Presto Go se nevzdávala. Začala monotónně opakovat jakousi melodii, která skoro až uspávala. Melodii, která Herreachům postupně vlévala důvěru.

Důvěřujte mi! Pokračujte! Důvěřujte mi! Pokračujte!

Modlíci pokračovali. A důvěřovali...

Při této seanci nevznikla žádná polohmotná stvoření. Presto Go chtěla nejdřív dodat Herreachům sebedůvěru a posílit je, názor

ně jim předvést, že to oni mají moc nad tím, co se děje, nikoli to bezejmenné, odněkud. Ono bezejmenné je nikdy fyzicky nenapadlo ani se nezjevilo v nějaké formě. Pozemšťany to mátl, protože nikdy neměli ten dar jako Herreachové.

Herreachové však mohli neznámému čelit, dokázali kontrolovat svou vůli a napírat ji určitým směrem - *proti* bezejmennému, nikoli od něj.

Modlitba trvala dvě hodiny, teprve potom Presto Go naprosto vyčerpané věřící propustila. Onu noc nikoho mýry neděsily.

^ A ^

Nicméně strach byl všudypřítomný, jak se mělo ukázat už následujícího dne.

Herreachové byli příliš vyčerpaní, než aby dokázali vytvářet hrůzné postavy, a Presto Go jim povolila jen relativně povrchní trans. Tentokrát však Nejvyšší zvěstovatelka neztrácela čas.

„Musíme zjistit, co ono ohrožení ve skutečnosti znamená," prohlásila k mluvčím Nových realistů a Svobodně dýchajících i připomínatelům deru, včetně Caljono Yai. „Zatím naše emoce ovlivňovalo a posilovalo pouze cosi neurčitěho. My však bojovali spíš se sebou než proti tomu bezejmennému. Musíme zjistit jeho podstatu. Musíme je *nalézt*."

„Jak si to představuješ?" zeptal se Věj Iko-rad.

„Musíme vyvolat Šimbau," odvětila pohotově Něj vyšší zvěstovatelka. „Už jednou otevřel brány."

„Takže si myslíš, že zase musíme otevřít nějakou bránu?" zeptala se zmateně Caljono Yai.

Nosec Nejvyšší zvěstovatelky se protáhl.

„Ano. Každý z vás má svou vlastní inter-

pretaci toho, co se stalo. Ale v jedné věci jsme všichni zajedno. Ono bezejmenné je *všude kolem nás*. Tomu jsme zatím nevěnovali příliš pozornosti."

Presto Go udělala odmítavé gesto. „Nesmíme si vsímat toho, co se stalo s Pozemšťany, a vztahovat to na sebe. Jsou jiní než my. Tady je naše vlast a jde jen o nás. Jestliže ono bezejmenné je všude kolem nás, pak to musí... sídlit *jinde*." Nejvyšší zvěstovatelka zvedla obě ruce. „Cítí to Herreachové na celém světě, jak mi hlásí moji poslové. Musí se tedy jednat o něco, co je mnohem větší, než jsme si zatím dokázali představit. Už nejen nějaký Hřib, ale něco *nad*

tím." „Myslíš tam někde ve vesmíru, odkud přišli i Pozemšťané?" Jeden připomínatel ukázal k obloze.

„Vy mi prostě nerozumíte." Presto Go byla mrzutá. „Srovnejte to s modlitebním transem. Kde se při něm nacházíme?"

„Uvnitř sebe."

„A je tento prostor nějak ohraničen? Je to stejné, jako když něco jíme a cítíme, jak nám to klouže do žaludku?" „Ne... mnohem

hlouběji a dál..." Nosce mnoha přítomných se ted' nadmuly.

„Dobře," pravila Presto Go spokojeně. „Mnohem, mnohem hlouběji a dál. V transu jsme všichni jedno, máme vzájemný kontakt na úrovni, která nemá nic společného s tělem. Je to ryze duchovní úroveň. Tím však není o nic méně skutečná. Pouze ji lze těžko vyjádřit slovy a ostatním, jako třeba Pozemšťanům, kteří jsou na této rovině hlouš a slepí, lze něco takového těžko vysvětlit. Každý z nás však ví, že tato úroveň existuje. A právě v ní musíme ono bezejmenné hledat!"

Na chvíli zavládlo zaražené a zamyšlené **ticho**.

„A nemohla by to... být úroveň *nad* tou ; naší nebo *vedle* ní?" zeptal se **pak** nejistě TandarSel.

„Ať už ono *vedle* znamená cokoli," souhlasila Presto Go, „nějak se té roviny musíme dotknout, abychom pocítili vliv toho cizího."

„A Pozemšťané..."

„Zapomeňte na Pozemšťany, povídám! Nepomohou nám a nemají ani vztah k našemu daru." Presto Go netrpělivě ohrmula nosec. „A jestliže se nějakým neznámým způsobem tyto roviny k sobě přiblížily, takže cítíme vliv, pak musíme otevřít i vchod!"

To byla už velice smělá představa, ale nikdo se nezmohl na jediný protiargument. Presto Go mluvila i nadále velice přesvědčivě.

„Mohlo by to být nebezpečné...", **namítl** jeden připomínatel.

„Nikoho přece k modlitbě nenutím," přerušila ho Presto Go. „Uvědomte si však jedno. To nebezpečí nezaženeme jednoduše tím, že se před ním schováme a budeme je popírat. Musíme mu čelit. Nic jiného nám nezbyv a. A čím více nás je, tím jsme silnější a tím máme i větší šance. I nadále vás povedu."

„V tom případě bychom neměli ztrácet čas," ozvala se Caljono Yai. „Presto Go má pravdu. Nic jiného nám nezbyvá."

^ A ^

Herreachové se opět sesedli do kruhu kolem Hřibu. Presto Go rozeslala posly, aby svolali další stoupence, pokud možno **co** nejvíc. Takové sezvání deru nikdo nepamatoval.

Brzy se Herreachové mačkali na sebe, už tou těsnou blízkostí se vytvořil bezprostřední kontakt, ani za ruce se držet nemuseli.

Na mnoha místech bylo tak těsně, že by

člověk nedokázal už ani vstát. Herreachy to však nedeprimovalo, spíš naopak. Cítit a vnímat tolik ostatních je utěšovalo a mírnilo jejich strach z neznáma.

Stejně jako předešlého dne vedla modlitbu Presto Go. Herreachové se zahloubali rychle. Po včerejším úspěchu se cítili posílení a měli větší odvahu.

O to větší bylo jejich zděšení, když první polohmotnou bytostí, kterou stvořili, byl z úzkosti zrozený Axamit. Kulovitá bytost projela se skřekem řadami a střídala výrazy hrůzy.

Někteří Herreachové trans přerušili a chtěli se dát s křikem na útěk, nemohli však buď pro nedostatek místa, anebo, že je ostatní pevně přidrželi. Svou důvěru a výdrž zde prokázali především clerové, kteří Presto Go nade vše uctívali. Soustředili se na svou vůdkyni a nechávali se jí vést.

A skutečně. Jakmile se Axamit dostal do řad těchto stoupenců, viditelně zpomalil. Jeho postava ochabla, ztrácela obrysy a z tváří se opět stávaly nezřetelné stíny.

„Nenechte na sebe působit cizí děs!“ zpívala Presto Go. „Myslete na sebe, na své vlastní já. V něm není strachu, v něm není děsu. Jsou to jen projekce, které vás mají odradit od vašeho úkolu. Jsou to jediné zbraně toho neznámého, víc vám udělat nemůže. Čelte strachu, pak už to nebude mít nad vámi moc.“

Clerové se ke zpěvu přidali a píseň se šířila v kruzích od Velké zvěstovatelky.

Caljono Yai ke svému údivu slyšela, že zpívá hlasitěji a jasněji než ostatní. Vnímala, jak mnohé již opouští sevření strachu.

Do řad se vrátil opět klid, nikoho už nemuseli nutit, aby setrval na místě. Píseň jim stále znovu připomínala, že ony bytosti jsou jen výrazem jejich strachu a mohou se pro-i ti nim obrátit jedině tehdy, když jim to dovolí- ze strachu.

Překonat strach! Soustředit se pouze na to podstatné! Poznat své já, do něj se ponořit. Nedovolit, aby do něj vniklo to cizí. Modlitba mnoha dokáže zhojit strach jednotlivce. Až se zbavím strachu, předám svou sílu slabším.

Duševní síla a koncentrace Presto Go zřejmě dosáhla vrcholu. Ani na chvíli nezakolísala a dál vedla Herreachy hlouběji do transu, pomáhala jim mít všechny strachy, aby v nich opět vzbudila tu starou touhu, víru v budoucnost. Důležitá by lajen pospolitost.

A tu se vysoko nad nimi začala slabě rýsovat jakási postava. Zprvu nejasně a něžně jako mlha. Ale brzy vyrostla a nabyla známého tvaru obra Šimbay.

Z řad modlících se vydral vzdech, šum, který sílil a polevoval. Ještě bylo mezi nimi příliš strachu, než aby se obr Šimbaa mohl plně zhmotnit a ožít, ale přesto se už ukazoval jako výraz naděje.

Šimbaa se vrátil. A nyní byl schopen otevřít okno do neznáma!

Trans trval bezmála celý den. Presto Go jej ukončila sama, když si všimla, že někteří omdleli vyčerpáním. Nejvyšší zvěstovatelka byla rovněž na pokraji sil, ale dosud plna elánu.

Dnes se jim sice nepodařilo dát obru tvar a zadat mu úkol, ale na začátek to nebylo špatné.

Kruh se rozešel. Presto Go se s neúnavnou energií a organizačním talentem postarala o to, aby těch skoro deset tisíc si mělo kde lehnout a dostalo najíst.

Moond k tomu dával jen málo možností, stále ještě byl dost poničen. Ale osadníci v okolí se už postarali o nouzové ubytování a zbudovali celá stanová města. Hladové Herreachy vábily svou vůní desítky polních kuchyní.

Nejvyšší zvěstovatelka myslela skutečně

na vše. Kdo se nemodlí, nechť **se postará o** ostatní - bylo to prosté. Všechny **ostatní** práce musely počkat. Zkoumání **neznáma a** tajemná mělo absolutní přednost.

Caljono Yai patřila k těm vyvoleným, kteří mohli ulehnout v noclehárně. Presto Go jako by dřívější sváry plně pustila z hlavy, postarala se o to, aby mladá připomínatelka získala své dřívější lůžko a mohla jí být .po boku jako rádkyně a důvěrnice.

I Věj Ikorad a Tandar Sel a mluvčí herreackých Svobodně dýchajících dostali pokoje. Byli to důležití partneři, kteří všechna rozhodnutí Presto Go mohli rychle předat svým stoupencům.

„Potřebuješ mě ještě?“ zeptala se Caljono Yai Nejvyšší zvěstovatelky, když došly k místu modlitby.

„Už je pozdě,“ řekla Presto Go. „Cítím se vážně unavena. Patrně už stárnu. Měly bychom něco pojíst a pak si půjdeme lehnout, abychom se připravily na zítřek. Zítřka to nebude o moc snazší než dnes, musíme dát Šimbaovi pevný tvar. A on musí otevřít okno.“

^ A ^

Caljono Yai byla šťastná, když konečně ulehla ve tmě na tvrdé a úzké lože. Cítila všechny svaly, jako by celý den fyzicky dřela. Tolik se při modlitbě napínala a křečovitě stahovala. Jídlo do sebe dostala jen s obtížemi, nicméně poslušně vyprázdnila talíř.

Presto Go měla pravdu: potřebují všechny síly a ty získají jen přísunem energie.

Caljono Yai přemýšlela, skoro jako vždy když usínala, o tom, jak velice se jejich svět změnil - a dále se mění. Herreachové se museli přizpůsobovat stále novým situacím. A docela jim to podle ní šlo.

Od těchto myšlenek přešla k uplynulému dni a k modlitbě. I tento hodiny trávající trans

byl pro Herreachy něčím novým a vysilujícím, a navíc cítili, že nemají situaci plně v rukou. I Presto Go musela napnout všechny síly, aby se strach znovu nekontrolovaně neprojevil v podobě netvorů. Stále ještě nevěděli, proti komu vlastně bojují - pokud se tomu vůbec dalo říkat boj. Na takové boje nebyli Herreachové dosud zvyklí.

Vzpomínala si, co jí vyprávěly sestry Vandemarovy. Nemohla se ubránit dojmům, že se Herreachové svým chováním stále více podobají standardu oněch národů, o kterých jim vyprávěly.

Bylo přitom úplně jedno, zda Pozemšťané mají se zjevením toho tajemného a neblahého něco společného. Možná by k tomu došlo tak jako tak.

Mladá připomínatelka se nezabývala nějakým hodnocením změn a srovnáváním s minulostí. To by k ničemu nevedlo. Takto Herreachové neuvažovali, přizpůsobili se stavu věcí a brali je, aniž je hodnotili, což ovšem neznamenal, že byli naprosto odevzdání. A pokud šlo o ono tajemné a neblahé, budou s tím bojovat, třebaže je to naprosto nová zkušenost.

Vzpomínala si, co Presto Go povídala o tom tajemném, a vyvolala si vzpomínku na trans. Nejvyšší zvěstovatelka měla pravdu: to cizí nebylo nic přeludného jako bytosti, které vytvářejí Herreachové. Byl to... *prostor*.

Nedokázala si vysvětlit, proč šije tím tak jistě. Když vytvářeli Šimbau, vnímala to, co číhalo nad nimi nebo vedle nich, bylo to jako dotyk, krátké nahlédnutí do jiného světa.

Něco podobného zažila už jednou s Milou a Najdou, když sestry vtáhl vír. Herreachové vyslali moudrého hledače Ekrira a při tom nahlédli do jakéhosi naprosto cizího světa...

Tak jasné to však dnes nebylo. Nebyl **to** jen nějaký cizí, velice vzdálený svět.

Ten prostor byl... jaksi současný. Jakýmsi podivným způsobem zabíral *tyž* prostor jako Trokan, a přesto byl *vedle*, jako by byly do sebe vložené. Tak nějak to vnímala. Její duch se dotkl hranice a poznal, že existuje jiná úroveň, zřejmě něco jako jedna z těch dimenzí, o kterých vyprávěli Pozemšťané. V bdělém stavu nebyl tento prostor viditelný, přesto Herreachové svými citlivými smysly vnímali, že tu *něco* je.

A ono něco působilo velice hrozivě. Nejen tím, že to nepatřilo do této úrovně, že se tomu museli bránit, aby se to nerozšiřovalo.

Herreachové nedokázali vytvořit mentální hranici, aby obě úrovně od sebe oddělili a tím zamezili vlivu cizího. Proto museli riskovat přímý útok na neznámo a sami okno otevřít. Samozřejmě se tak muselo dít kontrolované, ale byla to jediná možnost jak prostor a původ onoho nebezpečí prozkoumat a jak vyvinout *zbraň*, aby se této hrozby jednou pro vždy zbavili.

Kdyby tu tak byly Mila a Nadja, pomyslela si Caljono Yai už v polospánku.

Nedávno s nimi hovořila. Když se zjevil ' hrůzou řvoucí Gumbuda, ukázaly se náhle v holoprojekci. Mladá připomínatelka však byla příliš rozrušena, než aby je poprosila o pomoc. Neuvažovala a spojení velice rychle skončilo. Sestry vypadaly znepokojeně, ale neřekly jí proč.

• Vše má svůj čas, to byla Yaina poslední 'myšlenka, než definitivně upadla do beze-' sného zapomnění spánku.

^^^

"" V následujících dnech se v modlitbách pokračovalo. Herreachové byli nyní už dostatečně stmeleni, aby i bez pomoci Presto

Go zabránili vzniku děsivých zjevení. Veškerá jejich koncentrace nyní patřila vytvoření a manifestaci obra Šimbay - a tentokrát se jim to podařilo.

Tím zdolali první překážku. Zdolat tu druhou už neměl být takový problém.

Když byl Šimbaa plně při síle, začal rukama protrhávat hranici mezi oběma rovinami. Někaký opatrný přístup zde nemel smysl. Museli donutit Šimbau, aby nasadil veškeré své síly, i kdyby riskovali, že udělají chybu.

Zprvu obr jakoby bezcílně tloukl do vzduchu nad modlitebníky, potom zařval vztekle jako zajatec, který si žádá svobodu. Rozevřel dlaně a přešel po ploše zhruba ve výši svých očí.

Nakonec obrátil ruce hřbety k sobě, zalomil prsty a zvolna se vevrtával *do prostoru*.

Caljono Yai *viděla*, jak mu v něm zmizely skoro celé ruce. Zmocnila se jí jakási dosud nepoznaná, prudká emoce a málem jí vadila v soustředění: *On to dokázal!*

Obr Šimbaa pomalu ruce vytáhl, v nicotě nechal jen konečky prstů, a potom ruce rozpřáhl. Mezi nimi se ukázala malá, roztřepená černá trhlina.

Mladá připomínatelka pocítila silný odpor a upřeně, jako okouzlená, se zahleděla na trhlinu. Nebyla to žádná obyčejná černá barva, třeba jako noc. Tato černá vířila, točila se, stahovala se a zase roztahovala.

Z ní vyšlehly černé blesky a popálily Šimbaovi ruce. Obr zaryčel, prsty však nevytáhl, naopak, napřel veškerou svou sílu, aby okno zvětšil a stabilizoval.

Kolem prstů se mu ovíjely černé šmouhy, z nichž vyšlehávaly tenounké blesky, vír v trhlině zesílil a pohlcoval vše.

Caljono Yai si uvědomila, že se její zlý sen stal skutečností. Strach ji popadl snad jako nikdy v životě. A nejen ji. Ten zlý sen

nepatřil jen jí, i ostatní jej opět poznali a hrozilo, že vypukne panika.

Nalezli příbytek tajemného a neblahého. Mají však dostatek síly odolávat **mu** i nadále?

Když Yai pocítila neklidný pohyb svých sousedů, vzpamatovala se aspoň natolik, aby se koncentrovala na svůj rozum a trans. Prošla tvrdým a kvalitním výcvikem a měla značný talent. Možná stejný jako Presto Go, neměla však její dlouhou zkušenost. Yai potlačila strach. A když zjistila, že Šimbaův zjev slábne, zmobilizovala veškeré své rezervy.

Ne!

Sáhla po svých sousedech, začloulala jimi, aby se vzpamatovali. *Pokračovat!*

V panice udělali modlitebníci instinktivně to správné - jednoduše poslechli. Vzveduté vlny paniky se zvolna zklidnily, pouze na okrajích se někteří vymkli z kruhu a s křikem utíkali.

To bylo dobré!

Caljono Yai se ulevilo, když opět cítila Presto Go, ale tuto kratičkou euforii kalilo poznání, že Nejvyšší zvěstovatelka je téměř na pokraji svých sil. Mladá připomínatelka pochopila, že nyní je vše na ní.

Strach ji natolik povzbudil, že zmobilizovala poslední síly a cítila se téměř při takové síle jako na začátku transu. Opatrně podporovala vůli Presto Go, ale nevymykala se, nevystupovala. Nejvyšší zvěstovatelka i nadále vedla modlitbu, a odkud brala síly, na tom nezáleželo.

Presto Go přesně věděla, jak cíleně nasadit síly Caljono Yai. Společně se jim podařilo trans prohloubit. Obr Šimbaa se zjevil znovu a rukama mocně rval za trhlínu, která se už málem uzavřela.

Jako kouř se z ní vyvalila tma, ale Herre-achové se už nedali odstrašit. Šimbaa už-

stal, jaký **byl**, a vynakládal veškerou sílu jako stroj.

Trhlina se zvolna rozšiřovala v jakési okno tvaru blesku, jež však rychleji narůstalo do výšky než do šířky. Za ním se ukazovaly běsníci, rozlévající se víry, jejichž síla se viditelně zvyšovala s velikostí.

Caljono Yai cítila, jak se jí rozum, oči a vědomí zahalují jakýmsi závojem. Krutá čerň ji vtahovala, cloulala jí, úplně přesně jako v tom snu, a opět se jí zdálo, že z dálky slyší démonický smích.

Vydržte! Vydržte!

Rozkaz Presto Go na ni dopadal jako úder rozžhaveného kladiva, znovu a znovu.

Vydržet? Proč jen... Byla lehká, lehoučká. A najednou byl strach tentam a již se nemusela tolik namáhat. Bolesti působilo pouze to ustavičné opakování jediného slova.

Udeřila čelem o zem, tím se vzpamatovala. Před očima jí tančily hvězdy a zděšeně zvedla oči. I nadále součást modlitebního transu, a přesto již vzdálená...

Šimbaa bojoval dál, ale jeho zuřivý řev přešel v zoufalství. Z potrhávající a blýskající se tmy vybíhala vlákénka a chapadla.

Vlnila se a svíjela jako hadi a červi a mířila k modlitebníkům. Caljono Yai viděla, jak se některá chapadla ovíjejí kolem Herreachů. Při dotyku těla a černě se chapadla měnila ve sliz, který potáhl celé tělo.

Ne!

Nevěděla, zda vykřikla nahlas, nebo jen v duchu. Byla příliš vzdálena skutečnosti, než aby ještě dokázala rozlišovat mezi transem a bdělým stavem. Slyšela křik ostatních, viděla, jak kolísají a padají. Někteří se rukama popadli za hlavu, jiní se pokoušeli o kontakt s druhými a chytali se jeden druhého.

Hadi, vlákna a chapadla se stahovala, i sliz se opět změnil v jakýsi kroutící se rván

Nastal mocný tah a vtahoval tmu. Vír vířil v černé trhlíně jako hypnotická spirála smrti a vsával vše, co bylo příliš slabé.

Koncentrace Herreachů se vyčerpala. Obr Šimbaa se začínal rozplývat.

Trhlina se uzavírala, až se podobala nevinnému, tužkou nakreslenému blesku, který nakonec zmizel a s ním i Šimbaa.

Současně vyhasl duch některých Herreachů.

Caljono Yai *viděla*, jak se jim zlomila vůle, jak následovali Černou tmou a chapadla, jak byli přetaženi na druhou stranu a zanikli. Zbyly jen prázdné schránky těl, bez dechu a bez života.

^ JL ^

Smrt pro Herreachy zatím neznamenala zas tolik. Život prostě skončil a bylo to.

Tohle však nebylo obyčejné umírání. Neumřeli na nemoc nebo stárím, ani následkem nějaké nehody.

Když se modlitební kruh rozpadl, Herreachové se rozešli jako předešlého dne. Odnesli neživá těla a zahrabali je v troskách Moondy.

Skoro o tom ani nemluvili, ale Caljono Yai věděla, že o událostech přemýšlejí. Strach z násilné smrti po zjevení hrůzou řvoucího Gumbudy v nich vězel i nadále.

Ale zažít vtáhnutí a usmrcení bylo nesrovnatelně horší. Především si uvědomovali, že to může postihnout každého. A tím si uvědomovali i to, že nebezpečí je nepředstavitelně strašné.

- Rovněž jim bylo jasné, že cesta zpět neexistuje. Jestliže se podařilo udělat trhlinu jim, jednoho dne se tak může stát i z druhé strany - a pak už nebudou mít ani možnost se na to připravit a zabránit vtáhnutí.

, Presto Go už nemusela nikoho napomínat, každý věděl, že se má nazítky dostavit

opět a vytvořit Šimbau. Musí okno stabilizovat, aby zjistili, jaká síla se za ním skrývá. Věděli, že některé z nich to opět vtáhne a že zahynou, ale každý doufal, že to nebude právě on.

Zde pomůže jedině dobrá příprava, vyrovnanost, sebevědomí. Nesmějí mít strach a nesmějí dát najevo slabost. V pospolitosti se ukázalo, že si dokážou vzájemně pomoci, postihlo to pouze ty nejslabší.

„To vše se udalo v naší představivosti," pravila Presto Go při jídle. „Vše, co jsme viděli. Je to projekce. Coś vychází z druhé strany, má to na nás neuvěřitelnou přitažlivost a náš rozum přeměňuje tyto cizí vjemy v obrazy. Musíme tomu čelit stejně jako strachu. Musíme se tomu postavit a překonat to. Musíme si uvědomit, že to není skutečné."

„Já to však *viděla*..." dovolila si Caljono Yai opatrnou námitku.

„To, cos viděla, bylo jen opakování tvého zlého snu," přerušila ji Nejvyšší zvěstovatelka. „I já měla ten sen a pravděpodobně každý - odhlédneme-li od některých subjektivních pocitů. Skutečný je však bohužel onen strašný vír, který vtahuje duše našich druhů a pohlcuje je, až z nich zůstanou jen prázdné mrtvé schránky. Přesto však to není ono nebezpečí, kterému musíme čelit. Mnohem nebezpečnější je to za tím. Onen... obrovský prostor."

„Jako gigantické tělo, které nás obepíná... jakési duté těleso, tak mi to aspoň připadalo. Sféra..."

„I mně. Nedokážeme velikost toho útvaru pochopit, ale rozhodně představuje uzavřenou jednotku. To znamená, že se v něm skrývá i hrozba, kterou musíme zničit."

Následujícího rána, zatímco se Herreachové shromažďovali, zašla Caljono Yai ještě za Presto Go.

„Potřebujeme pomoc," prohlásila odhodlaně. Neříkala něco takového poprvé, ale Presto Go se až dosud podpoře zvenčí bránila.

Nejvyšší zvěstovatelka se k ní obrátila a zamyšleně svraštila nosec.

„Tak dobře," souhlasila nakonec.

Caljono Yai zašla rovnou za Vejem Ikoradem a Tandarem Selem.

„Vy dva se v pozemské technice vyznáte nejlíp," řekla. „Potřebuji vaši pomoc. Pojd'te se mnou k táboru Pozemšťanů."

Noví realisté s ní šli.

„Po včerejšku je mi jasné, že bez pomoci to nezvládneme, vysvětlovala. „Mila a Nadja Vandemarovy říkaly, že jsou na Zemi, a tam je zastihneme. Této šance musíme bezpodmínečně využít."

„Doufejme, že není pozdě."

„Věřím, že ne."

Pozemský tábor stále ještě nepracoval, protože Pozemšťané se věnovali čmárání. Technická zařízení však byla v provozu.

Dokonalá funkčnost se dala dokázat už regulací počasí, která byla i nadále aktivní - dny byly slunné a příjemně teplé, v noci dvě až tři hodiny pršelo. Občas se ukázalo pár mráčků, padla mlha nebo vál lehký vánek, ale rozhodně nevládlo delší dobu špatné počasí, nepřišla bouřka, nebo dokonce smršť.

„Jestliže příjem ještě před několika dny fungoval, pak musíme i vysílat," soudila Caljono Yai.

Netušila, kde by našla vysílačku, protože se nikdy předtím nezajímala o „profánní" • techniku. Existovaly pro ni důležitější věci, například zkoumání Hříbu.

I většina ostatních Herreachů se techniky spíš bála, s výjimkou nových realistů, u kterých se projevila nová vlastnost, a to zvědavost.

Ta se nyní vyplatila. Její společníci snad

no našli hlavní stan se syntronicky řízenou centrálou. ;

„Vidíš?" řekl Věj Ikorad nikoli bez pýchy.

„A obsluhuje se to tady."

„To je něco!" žasla upřímně Yai. „A víš taky, jak se to dělá?"

> „To ne," přiznal se **zklamaně mluvčí** Nových realistů.

„Takže jsme zase tam, kde jsme byli," zabručel Tandar Sel. ;

Caljono Yai svraštila nosec.

„Ne, moment," řekl náhle Věj Ikorad.

„Pozemšťané dělali se svou technikou velká tajemství, však víš, Tandare Sele."

„Ovšem. Sice chápali, že většině z nás je jejich přítomnost naprosto lhostejná, ale i tak nás drželi dál od tohoto stanu. Prý abychom něco nevyvedli."

„Přesně tak. Tady vždycky někdo byl, ale většinou sám. A přesto často hlasitě mluvil. Pamatuješ?"

„Ano." Tandar Sel ožil. „Jednou jsem jasně slyšel, jak nahlas vyslovil nějaké rozkazy. Mluvil se strojem! A nTcal mu Si... So... Srn... Už nevím. Nějak tak."

„Moment. Myslím, že si už vzpomínám." Věj Ikorad se postavil před vysílačku a řekl:

„Syntrone, slyšíš mě?"

Uplynul kratičký okamžik a pak jakoby odnikud odpověděl cizí hlas: „Příjem jasný a zřetelný. Hlas identifikován jako Věj Ikorad, mluvčí Nových realistů."

Caljono Yai a Tandar Sel si hlasitě vydechli.

Na Věje Ikorada to viditelně zapůsobilo a nadmul se mu nosec. Jeho hlas tedy někdy nahráli a uložili do paměti. Pozemšťané ho tedy považují za tak důležitého! Nyní to mohlo znamenat jejich záchranu.

„Správně, syntrone. Jedná se o nouzové volání. Můžeš nás spojit se Zemí? S Milou a Nadjou Vandemarovými?" „Prosím o chvíli strpení."

Krátce nato se vytvořila holografie tváře muže jménem Atlan, kterého znala Caljono Yai už z posledního rozhovoru.

Mladá připomínatelka byla naprosto zmatená, že vše probíhá tak snadno.

„Stalo se něco zlého," řekla. „Byl oživen obr Šimbaa. A podařilo se mu otevřít okno jinam."

Její slova očividně vzbudila Atlanův zájem. Vyposlechl si, co přesně se stalo, a potom rozhodl:

„Přiletíme."

Hlavní hra.

„A jsme tady," řekla Mila Vandemarová.

Najít Caljono Yai nebylo snadné. Museli se ustavičně vyptávat, až jim nakonec někdo vysvětlil, jak se dostanou do modlitebny, kde se připomínatelka měla zdržovat.

Skutečně tam byla a hned vzala Pozemšťany k sobě - do malé hovorny, kde návštěvníky přijala nejdříve sama.

Vědce Mylese Kantora už znala osobně, stejně tak sestry Vandemarovy, Allana viděla jako holografii - ale Dao-Lin-H'ay vzbudila její pozornost. Dívala se na Kartaniňanku s neskrývanou zvědavostí a zjev-; ně se jí nadouval nosec.

Po Bluesanech byly tyto kočkovité bytosti druhým zajímavým příkladem mnohosti forem života, které žijí tam venku, (..daleko od Trokanu. Navíc u Dao-Lin-H'ay

- cítila něco nezvyklého, snad paranormál-

-i ní nadání, ne však tak silné jako u dvojčat.

„Mám značně zakrnělé zbytky telepatických schopností," odpověděla jí Kartaniňanka. „Nestojí to skoro za řeč a mně samotné to už moc neposlouží, jinak je tomu však v extrémních situacích nebo při jisté

afinitě. Nebo když je impuls nějaké jiné paranormální síly příliš silný."

„V tom případě existují v každém národě paranormálně nadaní jedinci?" zeptala se Caljono Yai.

„Takřka," odpověděla Nadja. „U některých je to přirozené, jako třeba u vás, a u jiných je to mutace. Ale Dao-Lin vám při modlitbách nepomůže."

Její slova vrátila mladou připomínatelku zpět na zem.

„Musíte mě omluvit, že s vámi mluvím sama, ale ostatní mají příliš práce, a potom musíme opět odpočívat a sbírat síly. Je už dost pozdě a my celý den pracovali se Šimbaou."

Podrobně jim vylicila, co se stalo ve dnech mezi první a druhou relací.

„Po prvním úspěchu, tedy když jsme otevřeli okno," shrnovala, „jsme pokračovali, ale okno se vždycky zhroutilo do sebe. Naše síly zkrátka nestačí udržet Šimbau i okno. Je to pro nás moc vysilující a pomalu to začíná být už i příliš nebezpečné. I ti silnější z nás vnímají sílu víru a pokaždé je stále víc mrtvých a stovky bezvědomých. Bez vás nemůžeme pokračovat."

Náhle se zvedla. „Omluvte prosím i mě," řekla. „Řekla jsem vám všechno a jistě si o tom budete chtít promluvit i mezi sebou. Zítra mi můžete říct, k čemu jste dospěli. Nyní jsem však příliš unavena a potřebuji se vyspat. Jsem moc ráda, že jste přiletěli. Kdybyste něco potřebovali, lůžko nebo jídlo, tak se prosím obraťte na ty dva Herreachy vedle. Postarají se o vás. Dobrou noc."

^^^

Pět Nesmrtelných osamělo.

„Jasně je zřejmé jedno," začal Atlan. „Zatím jsme předpokládali, že Herreachové jistým způsobem vycítili vliv Filozofa, i když

ne s tak katastrofálními následky jako naši. Ve skutečnosti však našli přístup k bublině snů. Vycítili *existenci* této *sféry* a poznali v ní nebezpečí, které se projevilo dokonce i v jejich podvědomí."

"Vytvoření strukturální trhliny tomu nasvědčuje," přitakala Mila Vandemarová.

"Stavba, kterou iniciovali Filozofové, je tedy skutečně koule v jiné, vyšší dimenzi," pokračovala Nadja. "Tím se učení Filozofa objasňují a stejně tak nesrozumitelné výpovědi Anity a George. Zjistili jsme přece, že se Filozof zdržuje současně ve dvou prostorech - polohmotně v našem einsteinovském vesmíru a druhou částí v bublině snů, jak jí říkáš, kterou patrně stvořilo všech dvaapadesát Filozofů společně."

"Tím se patrně objasnila i další záhada," pokračoval v úvahách Atlan. "Tímto, pro nás nepřístupným průchodem, proletěla tenkrát i obrovská članková loď Tolkandů, která nám málem spadla na hlavu, a stejnou cestou náhle a beze stopy zmizela z naší dimenze."

"Pak zbývá v zásadě jen jediné," přihlásila se o slovo Dao-Lin-H'ay. "Musíme dovnitř. Jen tam zjistíme, co tahle konstrukce vlastně znamená. A rovněž si myslím, že Filozofy můžeme potírat jedině tam - i přes naddimenzionální projekci. Stejně tak můžeme *jedině tam* - omlouvám se, že to říkám už potřetí - zjistit význam *Goeddy*."

"Tady je aspoň nějaká šance, že můžeme něco dělat," souhlasil s ní Myles Kantor. "Technicky určitě nemáme možnost do té koule proniknout. Potřebovali bychom intenzivní a zdlouhavé bádání, a Čas je přesně to, čeho se nám nedostává. Vezměte si ten první záblesk v červenci. Kdyby se Herreachům podařilo okno natolik rozšířit, že bychom jím s příslušnou výzbrojí prošli, pak bychom možná měli konečně možnost jednat."

"Půjdete dovnitř," řekla Mila a myslela tím Allana, Dao-Lin a Mylese. "My se postaráme o to, aby okno zůstalo dostatečně velké a stabilní. A vy dejte tomu Filozofovi konečně do nosu!"

Chvilí panovalo ticho.

"To se hezky řekne," pronesl Atlan, "jenže..."

"Žádný jenže!" přerušila ho prudce Nadja. "Přestaňte na nás hrát to věčné a co když a co kdyby. Jestliže považujete za svou povinnost, že jako komando smrti vniknete ve třech do té bubliny snů, pak nás z toho nevynechávejte. Dobře víte, že Herreachové bez naší pomoci to okno nikdy nezvětší, natož aby je stabilizovali. Jinak by nás sem, přece nevolali. Tak co bude? Jdeme do toho, nebo ne?"

Plamenným zrakem se podívala z jednoho na druhého. Především však na Atlana a Mylese.

"Je mi líto," řekl Arkonidan. "Nechtěl jsem vás poučovat. Ale viděl jsem, jak jste se nedávno skoro naprosto vyčerpaly."

"Chceš tím říct, že se tak pro vás zvyšuje riziko?" zeptala se náhle Mila.

"Například," pravil Myles Kantor. "Vlasy měl rozčuchané, což svědčilo o jeho podráždění."

"No dobře." Nadja si založila ruce a opřela se. "Má-li někdo nějaký lepší nápad, tak ven s ním."

"Samozřejmě to uděláme tak," řekla klidně Dao-Lin. "Všichni si vezmeme seruny a budeme ve spojení. Kdyby to bylo pro vás nebo pro Herreachy kritické, dáte nám vědět a my hned přestaneme. Domluvení?"

Sestry se usmály. "Domluvení," řekla Mila.

Potom se rozešli. Mila a Nadja si chtěly jít včas lehnout, aby měly sílu a byly svěží. Ostatní se vrátili ke jetům dát dohromady výstroj a výzbroj. Atlan chtěl vzít s sebou

i deset modulů a samozřejmě antigravitační plošiny, výzbroj a jiné technické zařízení.

Hyperkomem se spojil s Homerem G. Adamsem. Bývalý šéf Hanzы byl ještě na palubě GÍLGAMESE, který se zdržoval mimo Sluneční soustavu a dosah Filozofa. Atlan starému příteli vyličil situaci.

„Zbláznili jste se, či co?“ zareagoval Adams.

Atlan si uvědomil, že ho tlačí do pozice Mily a Nadji.

„Takovou šanci jen tak zase nedostaneme, Homere,“ zdůrazňoval. „Navíc je zatraceně málo času. Máme dobrou výzbroj, roboty, seruny a moře zkušeností.“

„Ale přesto byste měli...“

„Nikdo kromě nás tady nemůže nic, ty jsi tam odsouzen k nečinnosti a musíš zůstat na GÍLGAMEŠI.“ Atlan se pousmál. „Prostě nám závidíš, co?“

„Ten vtip si můžeš nechat od cesty, kamaráde,“ dostalo se mu odpovědi. „Doufám, že si uvědomuješ, do čeho se tam pouštíte. Tahle jízdenka totiž nebude zpáteční. Můžete počítat s tím, že to dopadne blbě. Je to naprostý nesmysl a šílenství.“

„A zároveň jediná možnost, která se nám momentálně naskytá a kterou nesmíme promarnit. Galaxii hrozí masová vražda.“

Adams si vzdychl. „Ano. Už jenom představa, že jsem tady samotinký, není zrovna příjemná.“

„Jsou tu přece ještě Mila a Nadja.“

„Ty budou mít na starosti zajistit vám zpáteční cestu. Troufají si hodně, když si myslí, že to zvládnou. Ale to je typické pro všechny mutanty. Když si vzpomenu na Guckyho...“ Homer poněkud svažil čelo. „Takže tě nepromluví?“

„V žádném případě.“

„Tak dávejte na sebe aspoň pozor. Vážně nemám chuť být posledním Nesmrtelným,

který je navíc zavřený na lodi plné potrhých dětí.“

„Tak hrozné to zase nebude, řekl bych. GÍLGAMEŠ je aspoň mimo vliv a ty tvoje takzvané děti už by měly být uzdravené.“

„No, momentálně je to tak. Ale kdybych měl být někdy nucen k nouzové akci, pak by se tato představa rychle změnila ve skutečnost.“

Arkonidan se usmál.

„Takže všechno nejlepší, kamaráde.“

^ A ^

„Vážně si chceme jít hned lehnout?“ zeptala se Mila sestry, když je zavedli do pokoje se dvěma lůžky. Mutantka se na úzká a nepohodlná lůžka dívala nedůvěřivě.

„Ano,“ řekla Nadja a zažívala na celé kolo.

„Dovedu si představit, že bys mě ještě hodiny trápila cvičením koncentrace. Na to však nemám absolutně žádnou chuť a ani ty to nemáš zapotřebí.“

„Dobře.“ Mila se přehrabala výstrojí a zkontrolovala serun. „Tentokrát to nebude tak zlé. Zprvů neuvídíme žádné děsivé vize, zadruhé máme jasně stanovený úkol. Pouze posílíme jejich trans. Musíme udržet okno otevřené, aby jím přátelé prošli.“

„To ano, ale naši přátelé od nás jistě očekávají, že se na tu druhou stranu aspoň mrkneme, než tam projdou.“

„V tom je však musíme zklamat, protože na to nebudeme mít dost sil,“ pravila rozhodně Mila. „V žádném případě se už tolik nevydám, abych padla. Pořád mám v sobě děs z minula. Musí zkrátka riskovat, s tím se nedá nic dělat. O všechno se postarat nemůžeme.“

Nadja se tiše zasmála. „Pokud by nás ovšem nepopadla zvědavost, co?“

„Člověk je tvor plný slabostí.“ Mila se na ni rovněž usmála. Natáhla se na lůžko.

„Ale stejně bychom si měly lehnout.“ Vzdychla si. „I když budeme ráno jako přeražené.“

„Rozkaz. Už spím.“

Krátce nato už Nadjin hluboký a pravidelný dech svědčil o tom, že skutečně usnula. Míle to trvalo o něco déle. V duchu se připravovala na nastávající úkol. Ve srovnání s pěším maratónem na úpatí Kilimandžára by tohle měla být skutečně procházka. A to jí dělalo radost a viděla vše velice nadějně.

Ráno je vzbudila osobně Caljono Yai.

„Chtěla jsem si s vámi ještě promluvit o samotě, než půjdeme za ostatními,“ řekla.

Sestry neměly nic proti, samy byly zvědavé, co se v posledních měsících udalo.

„Možná jste si při přiletu všimly, že se náš svět pomalu zelená,“ řekla připomínatelka při snídani. „Díky přizpůsobivým rostlinám, které nám přivezli Pozemšťané, jsme měli už první úrodu a už nejsme tolik závislí na Lize svobodných Pozemšťanů. Stále více si zvykáme na střídání světla a tmy.“

„Herreachové si vůbec velice rychle zvykají na změny,“ poznamenala Mila.

„Je to tak a někdy mě to velice překvapuje. Ostatně rovněž se měníme. Naše pocity jdou nyní hlouběji a už nám záleží na tom, aby mělo smysl na našem světě žít. I Presto Go to uznala - začíná používat pozemskou techniku.“

„Co vlastně říkáš tomu, že jsi nás požádala o pomoc?“ zajímala se Nadja.

„Nebránila mi v tom.“ Caljono Yai pohlédla Nadje do očí. Ty šikmé zelené oči působily na Pozemšťany stále ještě cize. „Presto Go měla vždycky vyhraněný cit pro skutečně důležité věci. Když je ohrožen celý národ, ustoupí ze svých osobních pocitů. Národ je pro ni důležitější než cokoli jiného. Dokáže poznat výhodu a využít ji, i když

musí sama ustoupit do pozadí. Je to velická a moudrá žena, ať už má jakékoli chyby.“

„Taky mi to tak připadá,“ pravila Mila. „Velice dobře si vzpomínám na její ultimatum. Nějak mi to neladí s její dnešní mírumilovností.“

„Pozemšťany odmítá stejně jako předtím. Jenže v první řadě myslí na národ. Tenkrát se tak chovala také proto, že se bála, abychom neztratili svou identitu. Počínání Pozemšťanů ji odpuzuje.“

Sestry na sebe pohlédly. Tak docela nepravdu Nejvyšší zvěstovatelka neměla. Lidé se při prvním kontaktu nechovali zrovna šetrně.

„Povídala jsi, že si začínáte zvykat na střídání dne a noci,“ přešla Nadja na jiné, méně choulostivé téma. „A co ty ostatní záležitosti?“

„Ještě jsme neměli žádný cyklus, jestli myslíš tohle,“ zněla odpověď. „Momentálně jsou proti tomu i vnější okolnosti. Abychom získali cyklus, musíme být vyrovnaní, a ne duševně přetíženi, jak se to nyní děje při ustavičných modlitbách. Ovlivňování, pocit ohrožení zaplavuje celý svět. Jsem si jista, že každý, ale opravdu každý Herreach bez výjimky, je stejně jako předtím soužen zlými sny. Projevuje se to i při malých modlitebních schůzkách. Nikoli nadarmo sem proudí obzvláště nadaní Herreachové ze všech končin světa, aby nám pomohli při vyvolávání obra Šimbay.“

„Na to potřebujete nejméně pět tisíc dobře vycvičených modlitebníků, že?“

„Ano, ale nyní jich je víc než dvakrát tolik. A přesto je ono cizí ještě silnější než my, jeho odpor je značný. Proto jsem moc ráda, že jste tady.“

„Doufejme, že vám nějak pomůžeme.“

„Tím jsem si jista.“ Caljono Yai chvíli váhala a teprve potom pokračovala: „Poslední periody - pardon, týdny - jsem na vás“

hodně myslela. Nejde jen o váš zvláštní talent, ale i původ."

„O náš původ? Jak to myslíš?"

„No... Jaké je to - existovat dvakrát? U nás se dvojčata nerodí. A je pro nás nepochopitelné, že dvě bytosti jsou stále spolu, spolu žijí a o všechno se dělí. Vyprávějte mi o tom."

Sestry se zasmály. „Není to zas nic tak zvláštního."

„Já myslím, že ano. Přinejmenším to není ani u lidí tak časté, protože ze všech, které jsem zatím poznala, jste jediné. A krom toho... jste si tak podobné. Už jsme se vás naučili rozlišovat, ale vy dvě... Jste jako zrcadlové odrazy. V tom je základ vašeho nadání?"

„Ano, to je pravda," přisvědčila Mila. „Ale nejen to. Jsme na sebe skutečně hodně vázané. Tak blízcí jako my dvě si lidé normálně nebývají. Občas to není moc lehké, neboť máme i stejné myšlenky. A být někdy jen sama se sebou je skoro nemožné."

„Míváte takovou potřebu?"

„Tu a tam. Naše pocity lze těžko vysvětlit. Jsou často rozporné."

„Tak proto je vaše chování tak často nepočitatelné a my je nechápeme."

Caljono Yai nadula nosec. Trochu se jí zachvěl. Možná to znamenalo jisté pobavení.

„Abych tohle pochopila, musím se ještě moc učit," řekla pomalu. My Herreachové si s mnohými city nebo pocity nevíme ještě rady, teprve je objevujeme. Vy lidé jste velice emocionální, to na vás pozorujeme. Rovněž pozorujeme, že často své city nezvládáte nebo jim nerozumíte. Chápu tedy dobře, že pocit, že jedna jste zrcadlo druhé, nedokážete vyjádřit slovy, protože to samy nechápete?"

„I tak se dá na to nazírat. Jsou otázky, jež nelze jednoduše a vědecky vysvětlit."

Caljono Yai chvíli přemýšlela. „Doufám, že vás toliko otázkami neobtěžuji, ale pokouším se pochopit, co se kolem nás děje - a jak se měníme. Například Herreachové neznali zlé sny a zatím se každý staral jen sám o sebe. Nyní jsme se stmelili, držíme při sobě a každý dává pozor na druhého, aby sám zůstal naživu. To vše je velice nezvyklé. A protože jsme si naposled tak dobře rozuměly a hodně jsem se od vás naučila, chtěla jsem vědět, jestli na to dokážete odpovědět."

„Na city se odpovědět nedá," řekla něžně Nadja. „Bud' jsou, nebo nejsou. Každý cítí jinak. To zjistíte."

<\$>A ^

Caljono Yai zavedla sestry do velkého sálu, kde je už čekali zbývající tři Nesmrtelní, Věj Ikorad s Tandarem Selem, několik zástupců Svobodně dýchajících a - Presto Go.

„Hned po ránu jsme vyrazili s jety a shromáždili jsme Pozemšťany postižené čmáracím šílenstvím," sdělil jim Myles Kantor. „Ti, co putovali sami venkovem, jsou částečně ve stavu, který vzbuzuje obavy. Některým... jsme už pomoci nemohli. Presto Go nám laskavě dovolila, abychom je společně s ostatními, kteří už byli ošetřeni, ubytovali poblíž modlitebny."

To bylo ovšem překvapivé. Nejvyšší zvěstovatelce by spíš mohlo vyhovovat, když nevítaní vetřelci bídne zhynou.

Od Věje Ikorada se Camelot'ané dozvěděli, že se noví realisté o „čmáraly" starali. Presto Go proti tomu nic nenamítala, ale ani se o to nezajímala. Rovněž nedala k dispozici žádné pomocné prostředky.

Sestry zaměřily pozornost na starší Herreachankuvjemně tkané žluté kutně s modrým kruhem na zádech. Měla podivně malý

nosec a oči blíž u sebe než většina Herreachů. Vycházelo z ní značné charisma. Sebevědomě, přímo vyzývavě seděla na kněžské stoličce u špičatého „konce“ vejčitého kruhu sedících.

Mila a Nadja pocítily úctu k Herreachance, která byla nyní dokonce ochotna usednout s nenáviděnými cizinci obrazně k „jednomu stolu“.

Stůl tu totiž nebyl. Herreachové neměli ve zvyku při poradách jíst nebo pít. Pokud šlo o jídlo a pití, byli beztak značně nenároční. I židle byly co nejjednodušší, a tudíž ne vždy pohodlné.

„Měli bychom si nyní promluvit o tom, jak budeme postupovat,“ začala Caljono Yai. „Zatím jsem Mílu a Nadju zevrubně informovala, co jsme doposavad dělali, a jsou ochotny nám pomáhat.“ > „Lze očekávat skutečnou podporu?“ zněla první námitka Presto Go.

„Své síly už prokázaly jednou při akci v Hříbu,“ dotkla se Caljono Yai ožehavého tématu. „Tím se hodně změnilo...“

„To je subjektivní pohled na věc,“ skočila jí Nejvyšší zvěstovatelka do řeči. „Prosím sestry, aby mě informovaly o svém talentu.“

Sestry jí vyhověly. Střídavě vyprávěly o své schopnosti vidění a přeměňování atomární struktury, jak ji používají a co mohou ovlivnit a čeho dosáhnout.

Dao-Lin-H'ay neklidně poposedávala, představovala si to jednodušší- nějaká tuhá vyjednávání rozhodně nečekala. Myles Kantor se k ní naklonil a zašeptal jí, že vše je na nejlepší cestě.

To, že Caljono Yai sem dostala Mílu a Nadju, ještě zdaleka neznamenalo, že sestry budou moci své síly použít libovolně - a že ti ostatní, totiž Atlan, Dao-Lin a Myles, si jen tak projdou oknem.

K tomu musela dát svolení Presto Go. Ji

nak to ani nešlo. To ona řídila modlitby a v neposlední řadě na ní závisel úspěch riskantního podniku.

„Jsme si jisty, že váš paranormální potenciál posílíme a že přispějeme k tomu, aby se ukázalo okno,“ ukončila Mila.

„S tím souhlasím,“ řekla Presto Go po dlouhém přemýšlení nečekaně.

Nepřekvapilo to jen Caljono Yai. I když už mohla dávno vědět, že u Nejvyšší zvěstovatelky musí být připravena na všechno.

„Caljono Yai mě podrobně informovala,“ pokračovala Presto Go, „ale samozřejmě je třeba vyslechnout i ty, jichž se to týká, abychom si sami udělali úsudek. Podle toho, jak mi svůj talent líčíte, máme skutečně možnost získat dostatek síly. Na základě vašeho vyprávění mohu vycházet z toho, že jste nashromáždily dostatek zkušeností ; a že svůj talent dokážete maximálně uplatnit. Chybný odhad by měl totiž katastrofální následky a tomu chceme za všech okolností zabránit. Situace je už tak špatná, že musím žádat o pomoc zvenčí.“

„To je však vzájemné,“ namítl klidně Atlan. „Ohrožen není jen Trokan, nýbrž celá Galaxie, jak jsem už ozřejmil. Potřebujeme pomoc Herreachů, abychom tomuto nebezpečí mohli čelit. Bez vás se na druhou stranu nedostaneme.“

„O tom jsem ještě nerozhodla,“ řekla Presto Go. „Tím by se nebezpečí mohlo značně zvýšit a možná by to mohlo i urychlit náš zánik.“

„Ale Presto Go,“ namítl na to Věj Ikorad, „sama jsi přece říkala, že se neznámému musíme postavit tam, odkud pochází.“

„Ano, my,“ souhlasila Nejvyšší zvěstovatelka. Důvěru, kterou vkládám v Herreachy, nemám k Pozemšťanům, nebo ke Galaktikům, nebo jak se jmenují. Lidé, kteří zůstávají na Trokanu, zešíleli, ovlivnění tím Filozofem, o kterém se zmínil Atlan. Vás to

nepostihlo, protože jste relativně nesmrtelní. Toto zdůvodnění je poněkud chabé, nejsem však vědoucí. Tím však není řečeno, že kvůli vám nedojde k nějaké změně, jakmile vstoupíte do hájemství zlého. A to může mít pro Trokan strašné následky."

"To je pravda," souhlasil Atlan. „Nemáme nic, čím bychom mohli ospravedlnit důvěru, již od tebe požadujeme. Na druhou stranu se vy do té sféry dostat nemůžete. Osobně jsme slyšeli, jak někteří modlitebníci zemřeli. Vysvětlili jste nám, že jejich duše protáhl onen neznámý vír oknem. Proto si troufám pochybovat, zeje pro vás možný bezpečný přechod, i když vás budou Mila a Nadja podporovat."

"My samy tam neprojdeme," ozvala se Mila. „Zůstaneme tady, jako vaše posila, a jen smysly budeme pokud možno prozkoumávat druhou stranu. Nosíme obleky, v nichž budeme ve stálém rádiovém spojení s našimi přáteli. Dokud bude okno otevřeno, žádné nebezpečí nehrozí. A pokud odtamtud chce k nám něco projít, pak to projde i bez nás."

"Máme už jen velice málo času," dodal Arkonidan. „A jsme imunní. Byli jsme přímo ve vlivové oblasti Filozofa a viděli jsme tam věci, jež vaše zlé sny zdaleka přesahují. Hrůzou křičící Gumbuda je pouze takový slabý náznak toho, co nám všem v blízké budoucnosti hrozí, jestliže nebudeme i jednat."

Nejdřív panovalo ticho. Potom si vzali slovo mluvčí náboženských směrů.

i Všichni souhlasili s tím, aby Nesmrtelní prošli oknem. To oni budou riskovat. Možná se jim skutečně podaří poznat nebezpečí, a odstranit je. Herreachové sami to nedo-

- kážou.

"Proti tomu nic nenadělám," řekla nakoleno - nec Presto Go. „Velice nerada ustupuji ze svého přesvědčení, ale jiná možnost zřej-

mé neexistuje. Někdy jindy si můžeme znovu promluvit o vývoji na Trokanu. Nyní však musíme čelit společnému nepříteli."

Vstala a bez jakéhokoli dalšího slova opustila místnost. Ostatní Herreachové ji následovali. Zůstala pouze Caljono Yai.

Na Atlanovi a Kantorovi bylo vidět, jak se jim ulevilo. Dao-Lin však podrážděně poznamenala, že nechápe, jak někdo může v takovéto době mámit čas politickými nebo náboženskými debatami. Teprve pak si všimla, že je s nimi ještě mladá připomínatelka, a hned se omluvila.

"Musíš nás pochopit," řekla klidné Caljono Yai.

Poznámky ostatních, ještě k tomu od nějakého herreacha, ji nedokázaly popudit ani urazit. Pýchu nebo ješitnost neznala.

"Miliony let jsme byli mimo Galaxii," řekla připomínatelka. „Nemáme ještě váš rozhled, ale náš osud je nám nade vše. V tom není nic zlého, protože slouží udržení našeho lidu."

"Dělí nás hodně, ale našli jsme společnou cestu ke komunikaci a porozumění," řekla Nadja. „A doufám, že si získáme i vaši důvěru."

^ A ^

Nesmrtelní se rozdělili. Mila a Nadja Vandemarovy šly s Caljono Yai přímo do centra modlitebního kruhu, do bezprostřední blízkosti Hříbu, kde Šimbaa vytrhával „díru do vzduchu".

Zbýlí tři se stáhli na okraj trosek, odkud měli dobrý výhled. Nadto jen tam bylo dost místa pro objemnou výstroj a roboty a nerušený start s antigravitačními plošinami.

Byli ve stálém rádiovém kontaktu. Hrály jim nervy, nevěděli, co je čeká - a zda se vůbec podaří vchod stabilizovat.

„Modlitba právě začíná," hlásila jim Mila. „Ještě se nezapojujeme, abychom nenarušili trans."

„Je velice zajímavé sledovat něco takového z bezprostřední blízkosti," dodala Nadja. „Pozorujte vzdušný prostor nad námi."

Začalo tiché pozpěvování. Několik tisíc Herreachů pokleklo tělo na tělo a kápě stažené přes hlavy. Čím hlouběji propadali do transu, tím více se hrbili a choulili. Pozpěvování přecházelo v monotónní, neustále se opakující melodii a trosky její ozvěny mnohonásobně odrážely.

Mila a Nadja zakrátko vnímaly neuvěřitelně silnou mentální energii. Koncentrovala se ve vzduchu nad modlitebníky. Vznikaly tam vzdušné víry, pestré mihotání, jež se rychle zvětšovalo a nabývalo tvaru.

Obrovská, dvanáctimetrová postava, připomínající Herreacha, pouze statněji stavěná. Obr Šimbaa.

Hned se dal do díla. Herreachové už v tom měli cvik. Mocnými pažemi bil do vzduchu, soustředil ruce na určitý bod a zarýval do něj prsty.

"Vypadalo to neuvěřitelně, nejdřív jako po-dařeně představení pantomimy, v němž herci zápolí se všemožnými, neviditelnými protivenskými."

„To je naprosto fascinující," ozval se Atlan ve vysílače. „Tady nahoře máme ta nejlepší místa."

„My jsme přímo v tom," řekla na to Nadja. „Těhle mocné mentální koncentraci se jen stěží ubráníš. Mila a já jsme už napůl..."

„Nespěchejte," varoval je Atlan. „Šetřete si síly!"

„Všechno bude v pořádku," řekla Mila vesele. „Dokážeme to, vůbec o tom nepochybují - a troška námahy nikdy neuškodí. Nebude to ostatně poprvé."

„**Dáme vám vedet, až to bude,**" dodala ještě Nadja. •

Pantomima byla zatím už velice realistická. Šimbaovi se skutečně podařilo roztrhnout vzduch. Ukázala se trhlina a z ní se linula tma.

Kolem Šimbaových rukou a paží se vinula tenká vlákna a červi. Když však zpěv Herreachů zesílil, stahovala se zpět.

Mila a Nadja sledovaly Presto Go a Caljono Yai, jež usedly na poněkud vyvýšené místo, aby je bylo dobře vidět. Kápě měly stažené, seděly vzpřímeně a ztuhle. I přes slunečné počasí si sejmuly ochranné brýle, jejich zelené a vytřeštěné oči se upíraly do jiné reality.

Zcela nepochybně vedly trans. Už jejich postoj to vyjadřoval. Ale i ruce se pohybovaly nad modlitebníky a občas měnily pořadí monotónních tónů.

„Vedou si dobře," zašeptala Mila.

Nadja přikývla. „Za poslední dobu toho dokázaly dost. Už necítím nejistotu nebo strach, překonali sami sebe a plně se soustředí na svůj úkol. Jediný problém je v tom, že mentální síla jim na to nevystačí. Na tohle nemají ještě dost zkušenosti. Nedokážou svůj potenciál nasadit plně nebo správně."

„Od toho jsme tady přece my, sestřičko."

„Jistě, brzo se do toho dáme. Jak se cítíš?"

„Skvěle. A ty?"

„Zatím to jde."

„Máš nějaké pochyby?"

„Ne. A navíc nejsme samy. Spojení posledně fungovalo tak bezvadně, co by se teď mohlo stát?"

„Taky si myslím. Prve jsme měla větší strach. Málem se to taky zvrtilo."

„Dneska to nesmíme dopustit. V arresu jsme zvítězily nad Abrusem, posledně jsme unikly víru, a před pár dny jsme přežily smrt

ve snu! Co by se nám ještě mohlo stát? Víme, co nás očekává, a dokážeme se tomu postavit!"

^ A ^

Obr Šimbaa se tmou, která se kolem něj svíjela a vysílala blesky, nedával mást. Herreachové to nezažívali poprvé, věděli, že jim zatím nic nehrozí. Nebezpečný bude až vír, který jim může vtáhnout duše - těm, kteří jsou příliš slabí a kteří pochybují.

Cítily však sílu Presto Go zesílenou ještě silou Caljono Yai. Vedla je a hnala je vpřed, dodávala jim důvěru.

A tentokrát nebyli sami, dorazily dvě mutantky, aby jim pomohly. S nimi by se to mohlo podařit.

To vše jasně cítily Mila a Nadja, když se pomalu uvolnily a začaly se soustředit. Opatrně se vlétaly do mentálního proudu a brzy se staly součástí modlitby.

Vnímaly myšlenky všech modlících se Herreachů, jejich soustředění, touhu něco vytvořit, naději.

Bylo příjemné plout tímto mentálním proudem, cítily se silné, prosté jakýchkoli strachů nebo tlaků. Tak intenzivně to ještě neprožívaly. Naposled byly už příliš zesláblé. Nyní však prožívaly trans při plném vědomí a byla to zkušenost, jakou si předtím nedokázaly představit.

Kupodivu je nijak nemátlo, že najednou vnímají a sdílejí vědomí deseti tisíc Herreachů. Dělo se tak na úrovni, která neměla nic společného s hmotou, fyzickým vědomím, nebo citem. Mutantky se pohybovaly mentálními liniemi a bez potíží rozlišovaly myšlenky každého jednotlivce, a nebylo jim nepříjemné, že je přijímají i Herreachové a osahávají.

Posléze pocítily cosi známého, jak se k nim blíží a snaží se je navést správným směrem.

To jsi ty, Caljono Yai, vid'?

V té chvíli se sestry spojily v jediné vědomí, myslely a cítily totéž a vyjadřovaly se společně jako jeden duch.

Ano. Jste v pořádku?

Všechno jde skvěle. Nenarušíme trans, když se vysílačkou spojíme s přáteli? Musíme část vědomí vyslat ven.

To nevádí. Herreachové budou vaše těla vnímat dál a mohou přijímat signály zvenčí. Kontakt s realitou se nikdy nepřeruší. Je to stejné jako u vás.

Vysílačkou se ohlásila Nadja, protože větší část koncentrace byla momentálně na Mile, která dokázala vidět atomární strukturu.

„Atlane? Tady Nadja.“

„Slyším,“ ozvalo se okamžitě. „Jako bys byla nesmírně daleko...“

„Už jsme se zapojily do mentálního transu. Jestliže mě budeš slyšet poněkud nejasně nebo kdybych mluvila zmateně - nedělej si starosti. Ono to není jen tak. Být současně zde a tam... Něco takového jsme ještě nezažily... A je to skvělé! Teď Herreachům pomůžeme zvětšit strukturální trhlínu a stabilizovat ji. Jakmile to bude bezpečné, dáme vám vědět.“

„Jak dlouho to můžete udržet?“

„Caljono Yai si myslí, že když jsme tak dobře sešraní, pak určitě několik hodin. Pokud ne dnů. Možná se nám dokonce podaří udržet okno natrvalo, aniž se na něj budeme muset pořád koncentrovat. To ti však řeknu, až se na to pořádně podívám.“

„Dobře. Počkáme, až se ohlásíte.“

<\$\$. A ^

Mila: *Připravena, sestřičko?*

Nadja: *Připravena.*

Rituál byl hotov. Práce mohla započít.

Šimbaa se nyní choval nevrle, ruce mu

několikrát klesly od trhliny, jako by už nechtěl pokračovat. Obr se oťřásl a ryčel.

Cizí vliv ze snové bubliny se Herreachů opět zmocnil. Najednou si zase vzpomněli na neúspěchy posledních dnů a na smrt druhů. Nyní se už tmy nebáli, ale to cizí tu přesto bylo, nehmatatelné a neviditelné, a všechny je obklopovalo.

Ať už *tam* bylo cokoli, jako by to vnímalo, že Herreachové jsou odhodlanější více než jindy. O to zuřivěji začal odpor v jejich vědomí.

Mila a Nadja tu nejistotu vnímaly, zvláště na okrajích kruhu, tam vzadu, kde byli Herreachové od Nejvyšší zvěstovatelky nejdále a už na ni ani neviděli. Nešlo povzbudit a zbucovat všechny modlitebníky najednou a udržet je. Pokud se Herreachové na okraji sami neudrží v koncentraci a zaujmou bázlivý a vyčkávací postoj, dávají tak nejlepší prostor k útoku.

Mutantky se pokoušely stav věcí ovlivnit, vysílat uklidňující signály. Presto Go a Caljono Yai zatím udržovaly obra, který se chtěl odpojit, a snažili se zabránit jeho vyhasnutí. Dvojčata chtěla tedy přispět aspoň tím, že se postarají o slabší.

Potřebujeme vás všechny, každého jednotlivce. Nesmíte to vzdávat. V jednotě je síla, sami nic nepořídíte, sami jste ztraceni. Pomůžeme stabilizovat okno a zmírnit vír, ale k tomu potřebujeme i vás. Neopouštějte kruh, jinak bude vše nadarmo.

To cizí...

Je zde a zůstane zde, dokud to nepoznáme a nepostavíme se tomu. Odpor je náš nepřítel, odpor vycházející z nás. Nesmíme se tomu cizímu podvolit, nesmíme ustoupit...

Odkud se bral ten náhlý neklid? Zpočátku šlo přece všechno jako po drátku. Herreachové byli sebevědomí a koncentrace ještě netrvala tak dlouho, aby zeslábli.

Možná na toho či onoho přece jen zapůsobila vytryskávající tma, vzbudila v něm vzpomínky na noční můry, v nichž se s ním děly strašlivé věci:..

Nemělo smysl nad tím dumat, musely pokračovat. Jestliže to teď vzdají, pak je jisté ' pouze jedno - žádný další pokus už nebude.

Dokázaly si představit, co jejich přátelé nahoře v troskách asi prodělávají, když prožívají nejisté obrovo chování a jeho částečné rozplynutí. Možná, že ti zbývající tři dokonce vidí, jak někteří Herreachové na okrajích přerušují trans a prchají z modlitebního kruhu.

Pokoušení ohlásit se vysílačkou bylo jisté veliké, ale překonaly je. Naštěstí - neboť Mila a Nadja teď neměly čas, aby se staraly o materiální realitu. A druzi jim důvěřovali, nebyly Ostatně v takové akci poprvé.

^ A ^

Obr Šimbaa se choval stále mrzutěji, ale zvolna se uklidňoval, rozplývání se zastavilo. Bylo to vlivem Mily a Nadji, nebo to způsobila pouze Presto Go? Na tom nezáleželo. Herreachové opět jednali jako jedno vědomí.

Sestry se znovu svěřily vedení Caljono Yai a poprvé vědomě zažily, jak se znovu vytvářejí linie polohmotného tvora, jak mu pouhá mentální síla dává vzhled, viditelnost a bezmála i tělesnost.

Šimbaovy obrysy se zpevňovaly, jeho vůle sílila, vědomí sestávající z tisíců Herreachů se vytvořilo znovu.

Pravou rukou projel trhlinou mezi dimenzemi, která se už bezmála zavřela, a rozdání se. Hmátl levou rukou a začal trhlinu rozšiřovat. Brzy nabyla důvěrně známého; vzhledu temného, vše pohlcujícího blesku,;

ale již netryskala žádná tma, a ničivý účinek víru nebylo ještě cítit.

Obr napíral sílu dál a trhlínu ještě rozšířil.

Sestry určily tvar okna a srovnaly okraje. Vznikl oválný otvor, hladký a pravidelný jako býčí oko. Když bylo ke spokojenosti všech hotovo, otvor se pomalu zvětšoval, až dosáhl průměru patnácti metrů - což pro komando stačilo.

„Co tomu říkáte?“ zeptala se Mila vysílačkou.

„Vypadá to fantasticky,“ odpověděl Atlan. „Jako obraz od Dalího. Každou chvíli očekávám, že z toho vyskočí rozzuřený tygř...”

„Od koho prosím?“

„Od Salvadora Dalího, to byl geniální pozemský malíř dvacátého století. Tohle je jako vize jeho děl, absolutně neuvěřitelná, a přesto skutečná. Ale omlouvám se, odbočuji. Jak je vám?“

„Dobře. Herreachové dělají většinu práce, myje pouze morálně podporujeme. Přístup je nyní stabilní.“

„Pak bychom se měli dát na cestu.“

„Ne tak hr, Atlane. Nejdřív se tam chceme tak trošku poohlédnout.“

„Milo, bylo by mi milejší, kdybyste se soustředily pouze na stabilizaci a...“

„To děláme stejně. Ale vy byste neměli jít jen tak do neznáma.“

„Nebylo by to poprvé. A vy jste už udělaly fůru práce.“

„A nehodilo by se ti, kdybys věděl, co tě na druhé straně očekává? Tohle není jen nějaké experimentování, tady zkoumáme novou dimenzi.“

„To jistě, ale...“

„Máš odpovědnost i za My lese a Dao-Lin, ostatně i za sebe. Měj rozum, Atlane! Musíme vás včas varovat, od toho tady snad jsme, ne? A bylo by nesmyslné, kdybychom právě teď nenasadily své schopnosti.“

Slyšely, jak si vzdychl. Teď se ozvali i Myles a Dao-Lin a souhlasili s Allanem, že by se sestry neměly příliš vyčerpávat.

„Svůj díl práce jste už odvedly. Nyní je mnohem důležitější, abyste otvor udržely otevřený - kvůli zpáteční cestě.“

„Díky,“ řekla Mila. „Vaše přátelství pro nás znamená mnoho a děkujeme vám za důvěru. Jenže teď se nestáhneme a nenecháme vás naběhnout si do záhuby. Zatím šlo všechno dobře a menší nakouknutí nemůže být na škodu. Přece neprozkoumáme rovnou celou snovou bublinu a nepřetvoríme ji. Jen se krátce porozhlédneme a dáme vám vědět. Dohodnuto?“

„Co nám zbývá...“

„Přesně tak. Zase se vám ohlásíme.“

Nadja: *Ty ale umis lhát, sestřičko...*

Mila: *Jak to myslíš?*

Sestry na sebe pohlédly, v mentálním i fyzickém světě.

„Nic si nepředstírejme,“ řekla Nadja. „Už počáteční fáze nás stála víc sil, než jsme očekávaly. Prostě nejsme zas tak silné.“

„Chceš hodit zpátečku?“

„Ne. Musíme pokračovat. Ostatně není to nějaká procházka, jak jsi už prve dala Atlanovi najevo. Je tu ve hře osud miliard nebo bilionů Galaktiků. Ale nesmíš se ukvapit, jinak mi nezbude nic jiného. Ti tři nejsou koneckonců žádní amatéři.“

„Žádné chyby, sestřičko.“

„Copak jsem tě někdy zklamala?“

„Dopadne to dobře.“

„Jasně. Jak jinak?“

Milo, Nadjo? přijaly známé impulzy od Caljono Yai. Všechno v pořádku? Vaše koncentrace nějak polevuje.

Promiň. Už se zase zapojujeme. Musíme najít nějakou možnost, jak tohle okno udržet bez většího nasazení sil. Vystačíte si nějakou chvíli sami?

Ano? Co chcete dělat?

Chceme se jen na chvilku podívat na druhou stranu.

Zděšený impuls. To ale nesmíte! Vír strhne vaše duše, jak se to už stalo tolika Herreachům. Nechtě to radši na vašich přátelích, kteří tam vniknou duchem i tělem a nebudou vystaveni zničujícímu mentálnímu tlaku.

Jenom nakoukneme, nic víc, Yai. Nedělej si starosti. Momentálně není vír skoro cítit, ne?

Protože se všichni plně soustředíme a nedáváme najevo slabost. Ale za chvíli tomu může být zase jinak. Tak silné zase nejste.

Ale jsme. Používáme sílu jinak než vy. Je to prostě... jiné vidění. Zadržet nás nemůžeš.

Starost Caljono Yai je dojala, přemluvit se však nedaly. Na to byly až příliš zvědavé. Navíc v této chvíli necítily nijaké hrozící nebezpečí, vliv jiné dimenze byl sice patrný - ale to bylo tak všechno.

Nic hmatatelného, tělesného, pouze jen existence dimenze, jež sem nepříslušela...

Obr Šimbaa i nadále udržoval otvor, stál naprosto klidně ve vzduchu a ruce měl bez jakékoli námahy na okrajích vstupu. Jeho polohmotná postava byla stabilní, stejně jako okno. Žádné mihotání ani záchvěvy.

Okraje se neměnily, nepřeklápěly se, zůstávaly hladké a skoro jako vyzděné. Ve velkém meziprostoru bylo vidět pouze procházející a neproniknutelnou tmou.

Co je asi za tím? Dá se tou tmou proniknout? Je to vizuální, polohmotná nebo hmotná bariéra, která je prostupná pouze z jedné strany?

Na to bychom měly přijít, sestřičko.

Nuže do dna!

Část koncentrace musely i nadále zaměřovat na stabilizaci otvoru, což je momentálně nestálo příliš energie. Herreachové odváděli velice dobrou práci. Zdálo se, že Šimbau udrží na dlouhou dobu.

Takže dvojčatům zbývalo dost energie, aby se mohla soustředit na druhou stranu.

Mila šla opatrně napřed strukturálním viděním, ne rovnou do otvoru, ale nejdřív osahávala okraj, aby se v případě potřeby mohla rychle stáhnout. Mohl nastat náhle vír. V případě potřeby však může ještě zasáhnout Šimbaa a vytáhnout je.

Jen pomaloučku po okraji, opatrně a jistit se na všechny strany. Jako zvíře, které se poprvé vypravuje do cizího loviště. Mila se kradla opatrně napřed a Nadja obezřetně za ní.

A pak prošly.

^ > . ^

Čekal je chaos, abstraktní a asynchronní změt' potrubí a dutin. Úzká potrubí, jakými by vlastně prolezly jen myši, se proplétala odněkud někam, náhle končila ve stěnách nebo ve vzduchu, větвила se v nových výškách a hloubkách, spojovala se s dalšími bočními větvemi, ubíhajícími všemi směry.

Zdálo se, že jsou z kovu, ale sestrám bylo na první pohled jasné, že to musí být něco jiného. Prostě to působilo tak nějak jinak.

Potrubí se táhla velkými chodbami, které vedly do krychlových prostor, z nichž se opět větvíly a vedly přímo, nahoru a dolů a do dalších prostor, kde se chodby dělily znovu.

Jaký má tohle smysl?

Ten, kdo tohle vytvořil, je podle mě cvok.

Anebo Filozof.

Dvaapadesát Filozofů.

Nerozpoznávaly nějaké zvláštní struktury. Celý ten labyrint sestával z neznámé látky, jejíž složení nebylo komplikované a bylo maximálně stabilní. Nedokázaly to srovnat s ničím, co dosud viděly. Analyzovat ne-i mohly, k tomu jim chyběly přístroje. ^

Nadja sice neměla žádný důvod, aby ak-f

tivně přetvarovávala struktury, ale nebyla si jista, zda by to vůbec šlo - a s jakými následky.

Tmu rovněž zanechaly za sebou. Zde vládlo podivné tlumené světlo neznámého původu.

Paranormálními schopnostmi žádné organické struktury neobjevily. Netroufaly si pokračovat příliš daleko do tohoto systému. Postupovat nikam změní potrubí nemělo smysl, a tak pronikly do kovových struktur a pokoušely se „naslouchat“ do dále a zachytit nějaké impulzy organismů.

Nic. Labyrint byl prázdný a mrtvý. Umělé prostředí bez technických zařízení nebo organických prvků. Nic, co by vypadalo nebezpečně nebo mohlo ohrozit nezvané hosty-

Stáhly se zpět a předaly své dojmy druhům.

„Ta černá stěna je ryze vizuální, pouze projekce. Podle nás byste měli projít bez problémů," zakončila Mila.

A Nadja dodala: „Okno je i nadále stabilní. Starosti si dělat nemusíte. Zatím všechno probíhá bezvadně. Takže toho využijte a vzhůru na cestu!"

„Zlomte vaz!" řekla ještě Mila.

^ x ^

Atlan, Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay nemámili čas. S plně naloženými plošinami a deseti moduly se vznesli k bráně do jiné dimenze.

„Ale stejně se mi to moc nelíbí," řekl Atlan. „Děvčata se zase vyčerpají. Kdoví jak dlouho to takhle ještě půjde."

„Nejsou to malé holky," namítla Dao-Lin. „A navíc nejsou samy. Jen se podívej na to množství Herreachů! Uvolnili nám cestu a teď budou koncentrací udržovat bránu stabilní."

„Právě to dělat nebudou," poznamenal chmurně Myles. „A neznáš ty dvě tak dobře jako my. Taky se mi nelíbí, že je tady necháváme samotné, jenže nic jiného nám nezbyvá. Snažme se z toho vytřískat, co jde, a myslíme radši na to, co v té snové bublině najdeme."

„Ani nevím, co bych si měla přát," uvažovala Dao-Lin nahlas. „Naším cílem je zřejmě ona neznámá bytost či moc jménem Goedda. Ať už je to cokoli. A stejně na to nejsme připraveni. Co uděláme, kdyby tam byla?"

„Až k tomu dojde, tak to budeme vědět," utnul Atlan úvahy.

Už se blížili k oválnému otvoru ve zdánlivě černé nicotě - a tím i k mohutné postavě obra Šimbay. Působil ohromujícím dojmem a vzbuzoval i lehký neklid, i když polohmotné bytosti nebyly nebezpečné.

Pod nimi klečela celá armáda Herreachů, většinou v bílých rouchách pozemského původu, ale bylo mezi nimi vidět i fialové kutny. Poblíž Hřibu si všimli jedné žluté.

Planeta se od vypnutí temporálního pole neuvěřitelně změnila. Vzhledem nyní připomínala suché oblasti dávné Země. I obrovské město Moond vypadalo z výšky větší a impozantnější. A hnědošedá řeka Taumond je dělila skoro přesně na polovinu.

Sotva Herreachové zjistili, že nejsou ve vesmíru sami, už museli čelit kosmickým problémům - a zachraňovat miliardy a miliardy životů po celé Galaxii.

Potom tři Nesmrtelní proletěli hranicí stínu. Přesně jak to dvojčata předpověděla.

^ A ^

Mila a Nadja počkaly, až druhové proletí bránou, a potom se soustředily opět na své schopnosti.

Díky strukturálnímu vidění dokázaly po-

znát, zda se tři Nesmrtelní šťastně dostali na druhou stranu a že zamířili k první chodbě. Byla to ta největší, jíž se dalo postupovat. Zatím je to snadné. Ale později, až takových chodeb bude víc a budou se větvit, bude rozhodování těžké.

Labyrint byl stejně jako předtím prázdný.

„Jdeme před vámi,” oznámila vysílačkou Nadja.

Spojení fungovalo dobře.

„To teda ne!” vyprskl Myles Kantor. „My si tady poradíme sami. Není důvod, aby...”

„Ale my chceme zjistit, jestli v tom labyrintu není přece jen nějaká logika nebo cesta,” nenechala ho domluvit Nadja.

„Momentálně vypadá všechno opuštěně, ale to se může změnit, jakmile překročíte nějakou neviditelnou hranici. Zatím jsme se ještě nedostaly tak daleko. Takže to uděláme takhle: Vy si vyberete cestu a my po ní půjdeme, dokud se neujistíme, že pro vás není nebezpečná.”

Další volání prostě nebraly. Arkonidanovi, Kartaniňance a vědci nezbývalo nic jiného než začít s průzkumem labyrintu.

Byl to zvláštní pocit sestry nevidět, ale vědět, že jsou stále s nimi, a že je provázejí. Vedly skupinku hlouběji a hlouběji do labyrintu, neboť měly lepší přehled o propletených cestách na počátku a včas poznaly, když nějaká chodba vedla do kruhu nebo někde náhle končila.

Nadja: *Sestřičko, začínám byt utahaná.*

Mila: *Já taky. Ale když to tak pěkně začalo, přece toho hne dne ne cháme. Caljono Yai na nás dohlíží, jako vždycky. Až budou Herreachové příliš unaveni, prostě se vrátíme. Ale dokud to jen trošku jde, měly bychom je provázet.*

Rozumím ti. Případá mi to tady taky až

L

příliš klidné, mírumilovné, mrtvé. Páchne to nějakou pastí. Ale stejně -jak dlouho tady budeme čmuchat, co myslíš?

Nadjo!

Promiň. Ale přijde mi snazší, když vím, že i ty chceš někdy přestat. Nemusíš si totiž nic dokazovat, víš? A mně taky ne.

To přece vůbec nechci.

Ale jsi vždycky tak zarputilá. Pořád chceš prosazovat svou.

Už jsem pochopila. Takže z příštího větvení se dáme už jen jednou chodbou, pak se otočíme a ponecháme přátele svému osudu. Jsou ostatně dospělí. Bereš?

Fajn.

S takovou úlevou to zas říkat nemusíš, ty jedna!

Zavři klapačku!

Mila sdělila Kantorovi, jak se rozhodly, a vědci se ulevilo.

„Vždyť tady skutečně nic není, poradíme si už sami,” prohlásil vědec. „A navíc je spojení stále horší. Až se přeruší úplně, stejně nám už nepomůžete.”

Průzkumná skupina mezitím dorazila k větvení šestnácti chodeb.

Mila a Nadja si dokázaly představit, jak jejich druhům asi je - ustavičně jen chodbami mezi potrubím, bez svobody pohybu, bez výhledu, protože vždy po několika metrech je čekaly odbočky, zatáčky, stoupání nebo klesání. Navzdory veškerým zkušenostem a vyrovnanosti se u nich brzy dostaví klaustrofobní pocity. Přání dorazit konečně k nějakému, jedno jakému, cíli dosáhne s každým novým rozcestím hranice hysterie.

Právě toho je chtěly sestry ušetřit, navíc se zde přece musí něco najít. Tohle je umělá snová bublina, jejíž hrozbu Herreachové cítili a k níž našli přístup. Takže se někde tady musí nacházet i nepřítel.

Jdeme na to, Mila!

Změt' tunelů a chodeb byla už taková, že nestačilo jen *prohlížet*. Nebralo to konce, cesty a chodby se ustavičně křížily, propletené úzké „myší roury“ se vyskytovaly častěji a stavěly vše na hlavu. Už se jen těžko dalo říct, kde je nahore a kde dole.

Sestry se tedy daly cestou, která navazovala přímo na chodbu, z níž skupina vyšla. Ještě to stačily oznámit a potom se spojení přerušilo. Byly už příliš daleko, ať už se dálkou chápalo cokoli.

Proplétaly se chodbou a potom se průzkum zvrhl. Třebaže to původně neměly v úmyslu, tu a tam překonaly přece jen nějakou tu stěnu, když se jim náhle postavila do cesty. A zjistily, že si tak zkrátily cestu.

Řekla bych, že jdeme správně, Nadjo.

Taky mi to tak připadá.

Pokračovaly dál, stále hlouběji k jakémusi neznámému centru. Za pár minut tak možná urazily kilometry.

Zatím ztratily jakékoli ponětí o čase, přestaly myslet i na druhy nebo na Herreachy. Putovaly skoro zasněně, stále hlouběji, a byly přesvědčeny, že na něco narazí. Zapomínaly i na únavu, na nastupující slabost.

A tu najednou změna!

Chodby se náhle rozšiřovaly v ulice, vzdálenosti k větvením se zkracovaly.

Byla tu však technická zařízení, podivně -tvarované panely a stroje, stejně cizí a ne-i pochopitelné jako labyrint. Ani svými mu-i tantskými schopnostmi nedokázaly zjistit, jak tato zařízení pracují - natož jaká je jejich funkce. Rovněž se nedalo poznat, zda upravují či nepracují.

- Pouze prázdnota před nimi, ta byla naprosto jistá. Nikdo. Ani Tolkanď. Žádná jiná bytost nebo robot. V blízkosti nebylo absolutně nic cítit ani vidět. Měly bychom s nimi navázat kontakt.

Třeba jsou tady poplašné systémy, které automaticky spustí, jakmile se někdo ke strojům přiblíží.

To nejde, sestřičko. **Kontakt se naprosto přerušil.**

Čím to je? Jsme už příliš daleko?

Ano, až příliš jsme se vzdálily samy sobě.

Měly bychom se vrátit.

Pozdě.

Sestry ještě spolu hovořily a tu si všimly, že se v přístrojích cosi změnilo. Začaly tiše vibrovat, bzučet...

Zatracená práce! Systémy se spustily! Někde jsme překročily bariéru!

Je to past, Mílo! Musíme se okamžitě vrátit a varovat je!

Daly se kvapem na útěk, nebo se o to aspoň pokusily.

Cosí procitlo.

Cosí, co v tomto sektoru spalo nebo číhalo. Cosí, co mělo dost času čekat dlouho a neztratit přitom ze zřetele cíl. Cosí, co mohlo být tímto labyrintem nebo v něm žilo.

Cosí, co rozhodně nebylo naladěno přátelsky.

Všechny přístroje ožily. Na panelech se rozsvítily pestré symboly. Probíhaly mechanické procesy, startovaly programy, které se ukazovaly na holografických obrazovkách v dlouhých neznámých znacích.

Co to je?

Byl to skoro výkřik.

Na sestry Vandemarovy padl jakýsi těžký tlak a zahalil je do tmy.

Mezihra.

Copak se tam asi děje? pomyslela si Caljono Yai.

Vzhledla k obru Šimbaovi, který trůnil vysoko nad ní jako živoucí symbol naděje a držel bránu do jiné dimenze otevřenou.

„Pochybuješ, Yai?“

Hlas Presto Go nad modlitbou. Její koncentrace tím nepolevila. Dovedla se soustředit na dvě věci současně.

Caljono Yai ji slyšela, tedy i ona mohla dělat dvě věci najednou. Cítila, že její trans je stále ještě hluboký, a přesto dokázala Presto Go nejen vidět a vnímat, ale i aktivně slyšet.

Herreachové na svět kolem sebe nezapomínali, brali jej však na vědomí pouze okrajově, pasivně jako člověk v polospánku.

Připomínatelka se pokusila promluvit a překvapilo ji, jak snadno to šlo. „Ne, pouze uvažuji.“

„To je dobře. Ano, to je opravdu dobře.“ Hlas Nejvyšší zvěstovatelky nezněl tak pevně jako jindy, byl trochu vzdálený, s ozvěnou. Zřejmě to bylo tím, že současně přenášela myšlenky i slova, aby je sdělila srozumitelněji. „Jak to myslíš, Go?“

Poprvé ji oslovila tak důvěrně a ani se tomu nedivila.

„Jenom, že ses vrátila na mou stranu. Vše, co teď konáme, rozhoduje o naší budoucnosti. A jestliže to máme přestat, pak musíme více než jindy společně utvářet budoucnost.“

„Tak dalece momentálně uvažovat nedokážu. Právě si dělám starosti o Nesmrtelné, kteří přešli na druhou stranu... a o Mílu a Nadju.“

„Jejich koncentrace nepolevila.“

„Ano, koncentrace na této straně. Ale kde je jejich zbytek? Jsou tolik vzdáleny... Jednou jsem to už zažila. Co je tam čeká? Jestli jsou v nebezpečí, musíme...“

„Nemůžeme, Yai. Tam se nedostaneme tělesně ani duševně. Náš úkol je zde. Šetři si radši síly pro trans.“

Caljono Yai vnímala, jak se od ní impul-

zy oprošťují a koncentrace se opět plně věnuje obru Šimbaovi.

Pohlédla na něj a dále k tomu zlověstnému černému oknu. Tak snadno se svých myšlenek nedokázala zbavit.

„Snad se vám vede dobře,“ zašeptala. „Tentokrát bychom vás nazpátek nedostali...“

^^^

„Milo! Nadjo! Slyšíte mě? Ohlaste se prosím!“ Myles Kantor se nevzdával. Zkoušel to znovu a znovu.

„To nemá význam,“ řekl nakonec Atlan. „Prostě se s nimi z nějakého důvodu už nemůžeme spojit.“

„A právě z toho důvodu jsem tolik nervózní,“ zabručel Myles. „Nevíme, kde jsou, jestli jejich vědomí cosi nepolapilo a jestli nevbíháme do téže pasti.“

„Zachovejte klid!“ ozvala se Dao-Lin. „Nemůžeme pro ně stejně nic udělat. Ony jsou na cestě psychicky, my zase fyzicky. Ledaže bychom se vrátili a zkusili je probudit z koncentrace. To je jediná možnost.“

„Mám se tedy vrátit?“ navrhl Kantor.

Atlan zavrtěl hlavou. „Měl bys vědět líp než já, že pokud samy nechtějí, tak je nevzbudíme. Jestliže jsou stále ještě na této straně, nic je nedokáže vrátit. Jedině ony samy. Navíc se tím jen zvětšuje nebezpečí, že se okno zhroutí a už nepůjde otevřít. Lepší bude, když zůstaneš -jsi tady jediný vědec.“

„Tak dobře.“ Myles se tvářil nešťastně a na čele se mu dělaly vrásky. „A jak dlouho tedy budeme ještě čekat?“

Atlan pokrčil rameny a pohlédl na Kartaniňanku. „Máš nějaký pocit?“

„Překvapuje mě, že o tom mluvíš.“

„I když ti paranormální schopnosti skoro, zakrněly, pořád jsi ještě citlivější než my.“

„To je pravda.“ Dao-Lin-H'ay si přiložila pravou pracku na spánek a zavřela oči.

Dech se jí zrychloval, útlé tělo se jí chvělo úsilím a jemná srst se zježila. „Je tam cosi...“, zašeptala nakonec. Otevřela oči a pohlédla na druhý. „Lituji,“ řekla zvolna. „Nedokážu zjistit nic víc, ani jestli jsou to dvojčata, nebo něco cizího. Každopádně... nejsme tady zase tak sami, jak se nám zdá. A myslím si, že bychom měli pokračovat, i kdyby to byla past. Musíme vycházet z toho, že jsme Mílu a Nadju ztratili někde v labyrintu, možná se stáhly, protože jsou příliš vyčerpaný. Čekat nemá význam.“

„Dobrá,“ souhlasili Atlan a Myles Kantor. Bylo to skutečně mnohem lepší, než čekat v nečinnosti a být stále neklidnější. Chodbu si už vybrali, půjdou za Milou a Nadjou.

Hlavní hra.

Byl to tak těžký paramentální tlak, že se nemohly ani pohnout -jako by je pohřbila tuna sutin.

Nadja: *Sestřičko, co to bylo?*

Míla: *Nevím. Nevidím nic, necítím, jen ten tlak...*

„Držely“ se jedna druhé, nejen aby si dodaly odvahy, ale především, aby jako jednotka vyvinuly dost síly uniknout tomu tlaku.

Nešlo to však, byly naprosto nepohyblivé. Nedokázaly přijít na to, čím to je, tíha se nedala odsunout. Jako by přimrz-

ly.

Nadja, trochu panicky: *Musíme se vrátit, sestřičko. Cítím, jak slábnu. Úplně slábnu. Potřebuju klid. Musím cítit tělo, dýchat...*

Míla, snažící se o klid: *Vymyslím co de-*

lat. Je mi jako tobě. Mé nesmíme teď propadnout hysterii, však víš, co by se pak stalo. Jsme spolu a jsme zatracené silné. Nikdo není tak silný jako my. Naše duše jsou zajaté, ale ještě můžeme nahlížet a tvarovat struktury, taje něco jiného. To cizí se s námi může setkat na určité paramentální úrovni, asi jako my s Herreachy. Máme sílu. Využijme ji!

Ano, ale jak...

Ať už nás tíží cokoli, patří to tomu cizímu. Má to velkou paramentální sílu, ale jinou, než je ta naše. Cizí nám rozumí stejně tak málo jako my jemu. Zkusme prohlédnout ta zařízení - a změnit je!

Nutily se ke klidu. Ten tlak byl mentální, nikoli fyzický. Nemohl je rozmačkat jako tělo a zabít je. Pouze věznit, nic víc.

Ale z každého vězení se dá nějak uniknout. Každá akce vyvolává reakci, na každý prostředek je protiprostředek, proti každé zbrani štít...

Nadja: *Zkusme nejdřív tvarovat, to si vyžaduje méně energie. Je to taky méně nápadné, pocítí to příliš pozdě, než aby stačilo zareagovat.*

Míla se koncentrovala a pokoušela se proniknout imaginárním tlakem. Ven! Ven! Musím ven! Pohledem zvenčí by mohly ono neznámo prozkoumat.

Její pohled pronikl nicotou a vyjasnil se. Spatřila opět stroje a přístroje. I nadále byly v témté sektoru a systémy dál bzučely a blikaly.

Systémy však neměly vliv na jejich ducha, pouze probudily ono *něco*. Neměla bych to přece jen zkusit? Míla ji vedla ke spínačům a soustředila se plně na jejich vnitřní strukturu. Opticky je prohlédnout bylo snadné, i když strukturu a jejich funkci i nadále nechápaly. Tím se však nemohly zdržovat.

'M

Nadja neměla nic opravovat, ale zničit, rozházet.

Následovala sestřinu linii a zaplétala se do struktur. Neznámo si toho nevšimlo, tlak se neměnil. Ať už to bylo cokoli, nedokázalo je kontrolovat na sto procent.

Dokážeme to! Mila byla plná optimismu a přenášela jej na Nadju.

Dospěla ke spojům, tam se zastavila, osahala je - a přerušila. Nečekala, co se stane, rychle za sebou ničila další spoje. Pokud to nepovede k rychlému úspěchu, pustí se do přetvarování.

Nadjo, cítíš to?

Aby ne! Così zpřevrátily a dostavil se výsledek. Tlak, který na nich spočíval, lehce polevil a tma se změnila v šero.

Sestry neváhaly, okamžitě se vytrhly neznámému vlivu a daly se na útěk.

^ A ^

To neblahé se však nedalo jen tak snadno přelstít, hravě je pronásledovalo labyrintem a cítily, jak se k nim blíží stále víc. Zmocňoval se jich děs. Už jasně vnímaly vyzařování onoho neznámého, jež i nadále zůstávalo beze jména, ale nikoli nedotknutelné.

Zlo...

Nedařilo se jim to vyzařování jasně definovat. Vrhlo po nich svá duševní chapadla, aby je polapilo a zapletlo do nich.

Bylo to něco tak strašlivého a zároveň nepředstavitelného, že zastíňovalo vše, co zatím dvojčata zažila. I Abruse.

Ono neznámé mělo naprosto jasné vědomí, černější než jakákoli tma, a vůli silnější než život. Bylo to obojí. Život a smrt. Abruse bylo jen negací, žádným životem ve vlastním slova smyslu.

Na útěku neměly čas uvědomovat si ten hrozný strach, což bylo dobře. Jinak by je

patrně děs ochromil natolik, že by už neměly žádnou šanci.

Důvěřovaly však i nadále svým silám, své duchovní jednotě. Nevzdávaly se jen tak, i kdyby se k nim zlo jakkoli přiblížilo.

Bohužel už nemohly varovat druhy. Budou rády, když se stačí vrátit do svých těl.

Sestry Vandemarovy si byly kupodivu jisty, že to cizí je nebude pronásledovat za hranice dimenzí - jakmile projdou bránou, jsou v bezpečí. *Věděly* to.

Ono neznámé nebylo ještě tak daleko, aby tuto hranici dokázalo překročit, jinak by to bylo už dávno udělalo. Ani Herreachové se s tím nedokázali spojit - a dvojčata to mohla na hranici odmrštit, jen co se vrátí do svých těl. Druhá strana je *jejich* hájemství, i kdyby měly okno na nějaký čas zase uzavřít.

Tři přátelé se však nadále zdržují na cizí straně. Musí je varovat.

Tento labyrint se nedal co do velikosti ani struktury tak rychle pochopit a tři Nesmrtelní nemají šanci proti tomu mocnému tvorovi, který je zde domovem.

Ovšem ti tři tam jsou přítomni *fyzicky* a nemají paramentální schopnosti, když ne-uvažujeme ty trošky, co zbyly Dao-Lin. Možná tak zůstanou pro onu bytost nějaký čas neviditelní, pokud se jako dosud bude soustředit skoro výlučně na cizí myšlení.

A možná se tak mohou dostat do relativně bezpečné oblasti, zatímco sestry budou na sebe poutat ono neznámé...

Utíkaly a uvažovaly, aby potlačily strach. Povzbuzovaly se k vyššímu výkonu. Cesty si dobře pamatovaly. Zkracovaly si ji skrz zdi, kličkovaly jinými chodbami, aby zmátly pronásledovatele a svedly jej na falešnou stopu, a nezadržitelně se blížily k bráně. /[

Snová bublina - jaké nevinné slovo pro takové místo hrůzy! Vhodnější by snad byl^

peklo, i když zde nebyli démoni **ani** mučírny.

Ta bytost, která jim byla v patách, plně postačovala.

Stále znovu cítily její vliv jako horký dech Šelmy, znovu a znovu ho setřásaly, ignorovaly vír, který je strhával nazpátek a podstatně jim snižoval rychlost. Bojovaly zarputile a tvrdě, vysvobodily se z jeho moci a pokračovaly v útěku.

To vše mohlo trvat nanejvýš tak dvě nebo tři vteřiny, ale jim to připadalo jako celá věčnost. Vědomí se naštěstí nemohla zadýchat, nemohly se jim unavit nohy a klopýtnout, nemohlo je píchat v plicích. Mohla prchat dál na křídlech naděje, že se včas dostanou k východu. Byly mladé a obratné, dobře vyvičené a jejich talent vysoce vyvinutý.

Tam je brána! Už ji vidím! To vítězoslavně vykřikla Mila.

Nadje se chtělo smát. *Dokážeme to, už budeme za ní. Pak musíme hned navázat spojení s přáteli a...*

Brána byla už blízko, zvedala se v matném šeru nicoty na konci labyrintu jako obrovský temný otvor. Centrum veškerých nadějí, vysvobozující cesta.

Až jí projdou, čeká je neskutečné množství práce, ale aspoň naděje. Podařilo se jim to!

Finále.

Caljono Yai se i nadále upřeně dívala na obra Šimbau. Byl to její symbol naděje, výdrže, odvahy. Vše mělo nějaký smysl, dokud existuje tento silný polohmotný tvor a dokud bojuje za Herreachy.

Připomínatelka byla už unavená, ale nikoli k smrti vyčerpána jako při minulých pokusech. Sestry odevzdávaly skutečně vynikající práci.

Yai se po nich jednou podívala. Už dávno nestály, choulily se na zemi jako Herreachové. Obličejí měly ztuhlé a bledé jako vosk, s nazelenalým odstínem, doširoka rozevřenýma a skoro nemrkajícíma očima. Hleděly slepě do prázdna. Jako panenky.

Pochybovala, že s nimi dokáže navázat kontakt, už to ostatně jednou zažila. Ale upřímně doufala, že Mila a Nadja najdou cestu zpět samy.

Zatím se nezdálo, že by hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí. Šimbau i brána byli stále stabilní. To by se rychle změnilo, kdyby sestry náhle zeslábly nebo kdyby se jim něco přihodilo.

Ztrácíš koncentraci, zachytila varovný impuls. Nebyla to však Presto Go, ale Věj Ikorad. Nepřemýšlej tolik, to nám nepomůže.

Nemůžu dělat jinak nic jiného. Možná mě napadne něco pro jejich záchranu, kdyby to bylo nutné, odvětila. Musíme být připraveni na všechno. Máme proti sobě velice velkou neznámou sílu.

To všechno vím. Ale týrat si mozek znamená ho oslabovat. Už ses lidské mentalitě přiblížila mnohem víc než já.

To je nespravedlivá výčitka. Jsem taková, jaká jsem byla vždycky. Nic se na **tom** nezměnilo. Jinak bych se k vám nikdy nepřipojila. Copak tebe netrápí, co se děje?

Ovšemže ano. Ale přenechávám ostatním úkoly, které jim přísluší, a nepletu se do všeho. Vědí, co mají dělat, a spoléhají se na tebe, že je v tom budeš podporovat, tím, **že** se budeš plně a naprosto soustředit na Šimbau. Stále více našich uniká z transu a ztrácí směr. U tak velkého množství se dá sice tolerovat, že tu a tam někdo vypne, aby nabral dech, ale nesmí to získat nebezpečné rozměry. Funguješ po boku Presto Go jako vzor, a tudíž musíš Herreachy při modlitbě vést a držet. Jak dlouho se ještě dokážou

koncentrovat, až zjistí, že ani ty už nejsi při věci?

Promiň, na to jsem nepomyslela.

Jsi ještě moc mladá, Yai, proto ti budiž odpuštěno, ozvala se najednou Presto Go. Ale v tomto případě toho nech. Takové slabosti mohou mít osudné následky a jsou nebezpečné pro všechny Herreachy. Pokud se necítíš příliš vyčerpána, měla bys pokračovat v transu a přenechat ti jeden zpěv. Modlitebníci začínají být pomalu neklidní.

Cítím se silná jako na začátku. Nejvyšší zvěstovatelko. Plním svůj úkol.

Caljono Yai se znovu pohroužila do hlubokého transu. Melodie, vzpružená vášnivou vůlí, z ní tryskala jakoby sama od sebe. Věj Ikorad převzal její zpěv jako první a posílal jej dál se stejným zanícením. Neklid rychle pomíjel. Na okrajích někteří Herreachové opustili modlitbu, ale jiní zaujali jejich místa, takže jich bylo stále dost. Nechávali se vést Caljono Yai, plně se odevzdávali transu a plnění svého úkolu.

A obr Šimbaa i nadále trůnil nad nimi, pán brány do jiné dimenze. Jeho sílu nemohlo nic překonat, byl živoucím výrazem vůle všech Herreachů.

•^ x ^

Prošly jsme, chtěla si Nadja myslet, ale nedokázala to sestře už předat.

Klamný jako naděje myše, zahnané do kouta, která stále ještě věří, že unikne kočičím drápům, byl i pohled na bránu mezi dimenzemi, která byla od nich už pouhý krok.

Nebylo to žádná iluze, ta brána tam skutečně existovala, a málem se k ní už dostaly. Klamný však byl předpoklad, že se teď už nemůže nic stát. Sestry jí nedokázaly projít. Už je nic netlačilo, ani nevsávalo. To cizí, které jim bylo po celou tu dobu

v patách, je náhle předhonilo a zahalilo. Jejich pohyby ustrnuly.

; Cítily, jak na ně padá mocná mentální síla, neviděly ji, nepoznávaly ani trochu struktury, bylo tu však jakési cítění - ale jaké cítění!

Není to iluze? Co když nás dohnal náš vlastní strach jako Herreachy? zvolala Mila v duchu.

Nadja vnímala, jak se sestra zmítá v sevržení, které se stahovalo čím víc, čím zoufaleji se mu bránila.

Ne, odpověděla. Jen proto, že to nevidíme. nemusí to být iluze. Je to tady a je to -ať už je to cokoli.

To je nespravedlivé! rozhořčovala se Mila..*e to zatraceně nespravedlivé tak krátce před skokem! Že by si to celou tu dobu s námi jen pohrávalo? Má radost, že nás může trápit? Chtělo to zjistit, co všechno dokážeme? Krucinálhergot, proč?*

Já nevím, odvětila až s podivným chladem Nadja. Já to vážně nevím. Mílo. Ale odtud se už nedostaneme.

Zbláznila ses? Už jsme tomu unikly jednou, a podruhé se nám to už teprve povede! Jsme od našeho světa jen pouhý krůček. Na co tedy čekáme?

A co mám přetvařovat, sestřičko? Nevidím tady jedinou strukturu. Nemůžu měnit nic, co nevnímám.

Pak musíme přijít na něco jiného... třeba na nějaký štít nebo tak...

A pak?

Pak na to vyšleme pár zlých snů, hněv nebo něco takového. A až to znejistí jako posledně, tak práskneme do bot!

Já ti nevím...

Neváhej! Ano, nebo ne? **Tak co je?**

Ano...

Opět spojily mysli, stala se z nich jedna vůle, jedno vědomí. Uzavřely se před neznámem, které je obepínalo, vytrčily bod-

liny a vůlí vytvořily kolem sebe štít, který zvolna vyfukovaly a zvětšovaly.

Cítily, jak ten neznámý vliv odtlačují, tentokrát byl poddajnější než onen těžký tlak. Svitla v nich jiskřička naděje.

Možná byla ona bytost vyčerpaná stejně jako ony a musela vynakládat veškeré své síly...

Vložily do své vůle veškerý vztek, poslední zbytky sil a pevně přesvědčeny, že jsou neporazitelné, to vše mrštily vši silou na cizí duchovní moc. Zatímco ji bombardovaly, stáhly najedno straně ochranný štít, aby ho natáhly na straně druhé k bráně mezi dimenzemi.

Pak ještě jednou zmobilizovaly své síly, vystupňovaly schopnosti až ke stupni, který jim zatím připadal nemožný, a skočily...

^ x ^

...a narazily do neproniknutelné zdi. Štít praskl a neznámý vliv je obepjal děsivou silou. Ještě se zmítaly.

A potom to vzdaly.

Už to nemělo význam. Neměly již dost síly, aby se z toho paramentálního sevření osvobodily. Možná to bylo tím, že za poslední měsíce a zvláště v posledních dnech vydaly ze sebe příliš a už nemohly plně regenerovat.

Možná by jindy, po dlouhé přestávce, toto sevření odehnaly jako dotěrnou mouchu.

Ale to nehrálo roli. Dvojčata věděla, že skončila.

Bylo po všem.

Vzdáváme se...

A tu skutečné přišlo cosi jako odpověď:

Jen zřídka jsem zažila takový boj. "

Myšlenky se v mentálním vědomí dvoj-
-scat utvářely v srozumitelná slova. To cizí
-^Jim rozumělo! Nebyly mu neznámy, už

dlouho je **zkoumalo, prosvěcovalo**, zjišťovalo jejich slabá místa... •

Rozumíme ti...

Ovšemže. Jste v konstrukci. Jako učedníci rozumějí učení Filozofa, tak i vy jste schopny naslouchat mému zvěstování.

Tento labyrint, snová bublina, představoval tedy skutečně stavbu vybudovanou Filozofy a v něm spočívala...

Jsem Goedda.

Mila a Nadja cítily, jak se jim láme odpor. Takže skutečně svou nepozorností probudily bytost jménem Goedda a přivedly ji na svou stopu. Místo, aby se opatrně přibližovaly a zahájily lov jako lovci, udělaly **ze** sebe kořist.

Jsem Goedda, paní všech strastí. Bezpečně spočívám ve své stavbě, nedosažitelná pro vás, nižší život. Spásu Galaxii, až z ní nevypučí žádný další život. Tak se tomu stalo v Tolkandiru a tak se tomu stane i zde a potom v nějaké další galaxii a tak dál, ve všech galaxiích, co jich jen je, až do mé věčnosti.

Mily a Nadji se zmocnil větší děs, než jaký kdy zažily. Nezjistily ani jak Goedda vypadá, ani čím přesné je. I nadále byly obaleny duchovní mocí, kterou jakási neznámá bytost vyslala z neznámého místa.

Současně však vnímaly její elementární zlo, projevující se nejen ve vyzařování, ale i v mentálním hlase, který byl chladný a absolutně bezcílný jako kus ledu.

Jsem Goedda, počátek všeho bytí, paní života, tvůrkyně smrti. Jsem život, ale vy jste mrtvy.

Pýcha, posměch, povýšenost. Goedda jako by se bavila, jako by se svým obětím chtěla zjevit, než je zničí a pojme do sebe.

Kdoví, kolik eonů už existuje, z čeho povstala. Její moc byla neskutečná, to bylo jednoznačné, ale sebepřeceňování nutně vede k nedbalosti.

Goedda uvolňovala sevření svých obětí. Považovala je po onom zarputilém boji, který s nimi svedla, za slabá, soucit vzbuzující stvoření. Rozptýlila sebe samu.

Nadja a Mila však okamžitě rozpoznaly svou šanci. Ta maličká jiskra odporu, která se skrývala hluboko v nich, se náhle rozhořela.

Společně, aniž se domlouvaly, se vzepřely sevření, které se právě natolik uvolnilo, že jím mohly proniknout a současně dokončit skok bránou.

Vskočily do svého světa, jejich čekající těla je magicky přitahovala. Tento tah byl silnější než Goeddin, jenž se za nimi, přesně na hranici, utvářel v neblahém víru, aby je dostihl.

^ . M. ^

Jsme zpátky!

Zvládly jsme to. Ale jsem tak unavená. Měly bychom dát vědět Yai...

To počká. Jenom se trochu prospíme...

Ne, teď ne! vzepřela se vztekle Nadja. *To si můžeme dovolit, až varujeme ostatní. Seber se laskavě. Milo!*

Tak dobře...

Nadja registrovala, jak se jim před očima rýsují obrysy známého světa, i když ještě zamlženě.

Asi jsem vy loučila příliš oční kapaliny, pomyslela si s podivným uspokojením.

Bylo velice příjemné být opět ve svém těle, i když se všemožnými bolístkami. Ale vidění bylo něco úplně jiného, mnohem pestřejšího, a taky pachy a zvuky byly mnohem lepší...

Zvedla ruku, aby si vytřela oči, ale nic se nezměnilo. Potom si uvědomila, že ruku vůbec nezvedla.

Mila, pokoušela se zavolat v mysli sestru, protože jí **to** připadalo pohodlnější než

vydávat nesrozumitelné zvuky z vyschlého hrdla, *Mila, nedokážu zvednout ruku.* ;

Jo, jde to špatně, taky jsem si všimla.

Ale to se nám ještě nikdy nestalo! Nadju to překvapovalo, ale zatím se nezneklidňovala.

Taky jsme se nikdy tolik nevydaly. Vůbec necítím tělo. Jako bych byla bez nohou a bez rukou. Jako bych sem vůbec nepatřila.
:-

Nadja registrovala, jak se ten zamlžený pohled stále více znejasňuje, temní...

M Ho! vykřikla teď už panicky. *Já jsem slepá!*

Neblázni! Zachovej klid. To zas přejde, je to jen přechodná porucha. Máme seruny, ty nás dají zase do pořádku.

Nadja se pokoušela zachovat klid. Nemůže to být přece v žádném případě tak zlé, co právě prožily. Chce to jen klid a všechno bude v pořádku.

A vskutku, náhle se jim před očima rozjasnilo. Così jako hala, jako nějaká kolonáda, s obloukovitě propojenými a umně vytesanými sloupy, kam až oko dohlédlo.

Matová podlaha byla podivně měkká a poddajná, nikoli nepříjemná. Nad sloupy se táhla hustá mlha, takže nebylo vidět na oblohu.

„Kde to vůbec jsme?“ zeptala se nahlas.“

„Nikde,“ odpověděla Mila. s

Stála vedle sestry a tvářila se lhostejně. Vypadala unaveně a napjatě, ale podivně spokojeně. Ono prázdné místo, sestávající toliko ze sloupů, jako by jí nenahánělo strach. Takže už nejsou v Goeddině labyrintu, ale ani ve svých tělech. Byl to zvlášť? ní pocit...

„Ach Milo,“ vypravila **ze** sebe Nadja a zjistila, že se jí motá hlava, „my asi zemřeme...“ b

Mila se na ni zamyšleně podívala a *pohledla* jí přímo do očí. „Je to tak, Nadjo.“

„Ano..." Nadja cítila, jak na ni proudí bytost sestry. Zklamání z promarněných příležitostí nebo smyslu či nesmyslu věcí pominulo.

Viděla, jak se obraz sestry zvolna rozplývá a zaniká, stejně jako okolí s ní a vracela se do tmy.

Už se nebojím, sestřičko...

Ani se bát nemusíš. Jsem přece s tebou. A vždycky už budou s tebou.

Ted' už se nikdy nerozloučíme, co?

Nikdy. Už žádný strach, žádné bolesti.

Ano...

Dozvěděl skoro neslyšný vzdech. Dvě těla se lehce zachvěla, naposledy se pohnula, naposledy se objala.

Pozvolné vyhasínání. Žádná lítost. Jen mír. Volnost.

Pak už nic.

Epilog.

„Mílo! Nadjo!"

Caljono Yai si ani neuvědomila, že poprvé v životě vykřikla nahlas. Toto prudké hnutí mysli prožívala jako cosi plně nového a zřejmě to vyvolalo celkové vyčerpání.

Nějak si uvědomila, že cosi nehraje. Nebylo to nedostatečnou koncentrací, byla plně bdělá a ostatní Herreachové také. . Přesto cítila, že Šimbaova neotřesitelná síla jaksi kolísá. Lehký třas rukou, mihotání...

' Ve tmě brány do jiné dimenze náhle opět začal onen neblahý vír, který stál život už několik Herreachů.

„Velký Kummerogu, co se to tu děje?" zvolala.

- Presto Go jí bolestivě stiskla paži. „Co děláš?" sykla na ni. „Chceš zničit celý kruh?"

„Ale Go, jen se podívej..."

Na okrajích oválného otvoru se najednou začaly ukazovat šmouhy, vinuly se a požíraly trhliny a díry. Okraje začaly být roztřepené, nepravidelné, ztrácely pravidelný tvar.

Obr Šimbaa zlostně zavrčel, když Presto Go, která poznala nebezpečí, převzala vedení modlitby a povzbuzovala Herreachy svou vůlí. Uhlazoval okraje, ale nedokázal zabránit tomu, aby se netřepily zase jinde.

Mocná obrova postava ted' už viditelně vrávorala, tenčila se, obrysy slábly. Hněv ho znovu povzbudil, vzchopil se a snažil se i nadále držet okno otevřené.

Mamě.

„Ztrácíme ho, ztrácíme ho!" bědovala Caljono Yai. „Koncentrace Míly a Nadji se zhroutila, už nás nepodporují. Musíme vydržet, Nejvyšší zvěstovatelko, všichni jsou ještě na druhé straně. Šimbaa se nesmí zhroutit!"

„To vím taky," ozvala se stísněně Presto Go. „Ale můžeš mi říct, jak to udělat, když jsme to až dosud sami nesvedli?"

„Prostě musíme."

Bojovali dál, zoufale, přesto beznadějně. Moc Herreachů sama nestačila.

Čím více Šimbaa řval a ryčel, tím více jeho postava slábla. Viditelně se smršťoval, byl stále průhlednější a tenčí. Už nedokázal tak rychle vyhlazovat okraje, ani udržet velikost brány.

Okraje se rozpadly, brána se stáhla v úzkou škvíru, která záhy nabyla opět tvaru obrovského černého blesku. Stejnou měrou zesílil vír.

Caljono Yai cítila, jak řada herreašských myslí, oslabených nepřetržitou koncentrací, nedokáže této přitažlivosti odolávat. Byly doslova vytrženy z těl a vtaženy do víru, kde zanikly.

Vír strhával i ji, ale její odolnost a zoufalost byly příliš velké. Připomínatelka bojo-

vála a s ní všichni Herreachové, kteří na to sebrali ještě dost sil a vyčerpáním se nezhroutili nebo nesestávali už jen z prázdné tělesné schránky.

Bylo to tuhé zápolení. Šimbaa slábl, pak znovu narostl, řval a křičel, rozervál štěrbinu a ucukl popálenými prsty.

A tu bylo po všem.

Šimbaa s posledním nářkem vyhasl a brána do jiné dimenze se zborčila sama do sebe. Otvor se uzavřel, jako by jej nikdy nebylo. Přístup byl zavřený, zřejmě už navždy. Bez Mily a Nadji bránu již nikdy neotevřou.

Atlan, Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay byli nyní zajatci druhé strany.

<. A. ^

Většina Herreachů se zhroutila v bezvědomí a ostatní se jen s potížením dostali na nohy. Se ztrátou orientace, k smrti vyčerpání vrávorali kolem. Žádný z nich nebyl s to starat se o druhé nebo pochopit, co se vlastně stalo.

Caljono Yai držela na nohou starost, neměla čas poddávat se vyčerpání. Musela se dozvědět, co se s těmi dvěma ženami stalo, zda jsou rovněž zajaty na druhé straně, zda vůbec ještě žijí...

Když sestry našla, znovu vykřikla: „Milo! Nadjo!”

Sestry pokojně spočívaly na prašné zemi. I nečlověku jako Caljono Yai bylo zřejmé, že v nich už není život. Objímaly se, ze tváří jim vyzařovala spokojenost a hluboký mír, otevřené, strnulé oči se upíraly do neznámých dálek.

A pak se stalo něco neuvěřitelného...

Náhle se s nimi udala změna. Jejich těla začala pozvolna krystalizovat, nejdříve na končetinách. Proces rychle postupoval. Krystalizovaly nakonec celé i s oděvem, až ta bezmála do sebe zaklíněná těla sestávala

jen z myriád Mysticích se a třpytících se krystalů. Bylo to nadpozemsky krásné.

Ale tím to ještě neskončilo. Caljono Yai se chtěla opatrně přiblížit, pak rychle uskočila.

Neboť na levých ramenou se náhle rozsvítilo načervenalé světlo, které se odloučilo od krystalových těl a prudce narůstalo. Když oba jevy dosáhly zhruba průměru padesáti centimetrů, měly vzhled rotující spirální galaxie, obraz, kteří Pozemšťané jednou Caljono Yai ukázali. Proto jej poznávala.

Obě spirální galaxie mířily k sobě - a propojily se. Vznikl z nich jediný úžasný úkaz, který zvolna stoupal vzhůru.

Yai si uvědomila, jak kolem ní bez dechu stojí Herreachové a uctivě jev pozorují stejně jako ona.

Spirální galaxie stoupala stále výš. Čím byla výše, tím více narůstala. Až nakonec zakryla celou trokanskou oblohu, kam až Caljono Yai dohlédla - kroužící, gigantický oheň, orgie všemožných odstínů červené, jež utápěla svět do moře plamenů, které nic nespalovaly, ale zvýrazňovaly veškeré barvy a vrhaly fantastické stíny-

Pak světelný úkaz zmizel. Obloha nabyla svého obvyklého zbarvení a podle klesajícího Slunce se chýlilo k večeru.

Krystalická těla však zůstala.

Caljono Yai dlouho mlčela, nereagovala ani na naléhavé volání Presto Go. Tolik citu ještě nikdy nevnímala.

Stále ještě nemohla uvěřit tomu, že nyní už nebude moci mluvit s těmi podivnými ženami, slýchat jejich podivný humor a učit se jej chápat. Naslouchat jejich vyprávění o životě na jiných světech, o chování jiných inteligencí. Prostě si jen tak vyměňovat myšlenky.

Člověk by možná pocítoval smutek, to

ještě chápala. Ale Herreachanka smutná nebyla. „Co to bylo za světelné úkazy?“ vnikl jí do myšlenek hlas Věje Ikorada. „Vypadaly jako spirální galaxie.“

„Taky mi tak připadaly,“ řekla připomínatelka. „Ale co to mělo znamenat... to prostě nevím. Každopádně není normální ani to, když těla zkrystalizují. Normálně umírají. Pozemšťané prakticky jako my... prostě tak. Ale ty dvě byly i mezi svými něco zvláštního.“

„A co bude bez nich?“

„To nevím. Ale nějak to jít *musí*. To jsme dlužní nejen sobě, Ikorade, ale i Mile a Nad-je. Uvědom si, že za nás daly život.“

^^^

„Už několik dní nemáme jedinou zprávu ' od Atlana a jeho skupiny.“ Homer G.Adams nervózně přecházel po můstku MERLINU. „Co se to tam děje?“

Nějaký čas se mamě snažil navázat kontakt s Allanem a Nesmrtelnými. Bývalý šéf Hanzy se cítil odsouzen k setrvalé nečinnosti - beze zpráv. Nevěděl, co se děje-

„Náš houfec Nesmrtelných se ztenčuje,“ -vrčel. „Mike a Tiff jsou už léta nezvěstní. Pěny, Bully a Alaska zmizeli v tom Hříbu. Tek je v komatu. Gucky a Icho Tolot se už ataky neozvali. Připadá mi to jako prokletí. „A teď ještě tohle...“

Doufal, že mu brzy něco řeknou lokátory. Kvůli tomu nechával prohledávat pravidelně celou Sluneční soustavu. li- „Možná mají Siganci úspěch aspoň 1^ Pěným, Alaskou a Bullym,“ brumlal si. ; Od té doby, co 8. června odstartovala ti? Camelotu tajná expedice, spočívaly veškeré naděje na skupině Siganců. Zatímco dobyvatelé Mléčné dráhy jako očarování sle-

dovali invazi Tolkandů, na Camelotu rozjeli jiný plán.

„Jestli bude všechno klapat, pak jsou Siganci v půlce srpna u cíle,“ pokračoval Adams v samomluvě. „Počítáme s délkou letu 68 až 70 dnů.“

V té chvíli se ozval poplach, který vše změnil. Lokátory zaregistrovaly nad Trokanem obrovskou rotující spirální galaxii, která se rozšiřovala šílenou rychlostí.

Adams žádné další informace nepotřeboval. Brzy se mohl o tomto jevu přesvědčit sám.

Spirální galaxie se rozšířila přes celou Sluneční soustavu a stále se zvětšovala. Rotovala nepředstavitelnou rychlostí a narůstala, až záhy překryla i Adamsovo stanoviště a byla pro něj opticky patrná už jen jako rudě svítící šmouhy. . Neměl ani čas, aby instinktivně uhnul, tak rychle se to udalo. Lokátory hmoty nereagovaly, zato byly naměřeny otřesy hyperstruktury.

Spirální galaxie se přehnala přes Adam-se, nabývala na rychlosti a současně se zvětšovala, až nebylo vidět ani rudé rotující šmouhy.

I když optický úkaz už brzy nebyl vnímatelný, dalo se na základě hyperenergetických „otřesů“ vycházet z toho, že tento nepochopitelný zázrak se rozšířil přes celou Mléčnou dráhu - až nakonec vyhasl.

Posádka se předstihovala v dohadách. Nyní měla dostatek témat k debatě, jíž zazené nuda.

, Adams se tím však nespokojil. Tento jev začal na Trokanu nebo nad ním - na Trokanu, kde jsou jeho přátelé. Musí zjistit příčinu.

Ještě pod dojmem zářící spirály začal vysílat na Trokan. Panovalo však absolutní ticho, jety se nehlásily, seruny přátel mlčely. Zkoušel to dlouhé hodiny, ale mamě.

Nakonec už celý zoufalý to zkusil přes opuštěnou stanici poblíž Hříbu.

A odpověď přišla!

Na holografii se ukázala Herreachanka ve fialové kutně.

„Jsem Caljono Yai. Doufala jsem, že se někdo ozve. Nevěděla jsem totiž, komu a kam mám poslat zprávu. Proto jsem zde čekala.“

„Co se stalo?“ zeptal se Adams.

Mladá připomínatelka střízlivě poreferovala o všem, co se dělo po přiletu Nesmrtelných.

Adams jen stěží zakrýval ořes.

„Mila a Nadja že jsou mrtvé?“ vydechl.

„Je mi líto,“ použila Caljono Yai frázi, kterou se naučila od lidí.

Lítost nebo soustrast nebyla ve vyvíjející se paletě herreašských citů ještě obsažena. Znali však její význam pro lidi.

„Nedokážu tomu ani uvěřit, je to... je **to** nepředstavitelné,“ vypravil ze sebe Adams.

„Koncentrace na více úrovních je zřejmě stála příliš sil. Nevíme, jestli jejich mysli byly vtaženy jako u našich druhů, nebo zda se ještě mohou vrátit, ale byly příliš slabé, **než** aby udržely těla při životě.“

„Takže jsi s nimi už nemluvila?“

„Ne, nebylo to možné. Jejich těla už krystalizovala.“

Adams ji požádal, aby mu podrobněji vyličila tu neuvěřitelnou krystalizaci a vznik obou spirálních galaxií z jejich levých ramen, a jak se spojily a rozšířily nad Trokanem.

„Nejen nad Trokanem!“ vydechl Adam s.

„Další událost, kterou si nedokážeme vysvětlit!“

„Vypadají šťastně, Adamsi, pokud můžu

soudit. Pro nás je to však velice těžká ztráta.“

„Neboť to znamená, že bránu už nelze otevřít.“

„Možná se nám podaří ještě jednou narušit strukturu, ale už nikoli stabilizovat. To šlo jedině s Milou a Nadjou. Tví přátelé jsou zajatci druhé strany. Nemůžeme jim ani vyrazit na pomoc, ani jim umožnit zpáteční cestu. Ráda bych měla lepší zprávy, už kvůli nám, ale bohužel... čekají nás zřejmě ještě těžké zkoušky.“

To ano, myslel si Adams, když Caljono Yai poděkoval a rozloučil se s ní. A první záblesk už přijde velmi brzy, možná za pár dní. Budeme-li mít štěstí, až za čtyři neděle. To však nic nemění na tom, že nám čas utíká. A já nemůžu nic, ale vůbec nic dělat!

Zbyla mu jen smutná povinnost. Zanesl do lodního deníku, že dne 30. června 1289 NGL zahynula dvojčata narozená na planetě Gea, Mila a Nadja Vandemarovy, „zrcadlová“ dvojčata s jedinečnou schopností strukturálního vidění a tvarování. Pak ještě dlouho stál a hleděl na hologram před sebou. Na černý vesmír s občasnými světlými, někdy mihotajícími body. Tichý a chladný a nedotčený jako od počátku času.

Homer G. Adams zbyl jako poslední Nesmrtelný. Mila a Nadja byly mrtvé, ostatní přinejmenším pohřešování...

Nepamatoval si, že by za dlouhá století někdy nastala tak extrémní situace.

Na chvíli se cítil nekonečně osamělý, jako by krom něj nebylo jiného života, jako by se děsivé proroctví o smrti ve snu uskutečnilo a jen on jí jakousi hloupou náhodou unikl.

„Přeji vám pokoj. Mílo a Nadjó,“ řekl tiše. „Ať už jste teď kdekoli.“